

AVE MARIA

126
Marieta Svete
Box 125

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
1852 West 22nd Place, Chicago, Ill.

In the interest of the Order of St. Francis

Naročnina \$2.50 na leto.

Subscription Price \$2.50 per annum.

Entered as second-class matter October 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

Doposlane knjige in listi.

Sveta Marjeta Alakok, spisal Rev. M. Dražak, kapelan. — Krasen življenjepis svetnice, ki je začetnica pobožnosti k presvetemu Srcu Jezusovemu. Vsak častilec presv. Srca bo gotovo z veseljem kupil to knjigo in čital to zanimivo življe, da se bo še bolj ogrel za ljubezen do božjega Srca. Knjigarna "Edinost" jo ima v zalogi po \$1.00, vezana v platno.

"Prerod." — List za treznost in zdravje. Leto IV. šte. 2. — Jako zanimiv list, v katerega pišejo tudi najboljši slovenski zdravniki svoje članke glede raznih bolezni in zdravljenj. Ta številka ima sledečo vsebino: Alkoholizem — problem kulture in vzgoje. — Jan Kazimir — Bridka resnica. — J. Stritar: **Predpust.** — Krva zločini po dnevih v tednu leta 1923. — Fedor Mikič: Rezolucije IV. mednarodnega proti bolačnega kongresa. — Limbarski: Za časa vinca rujnega. — Listek — Pod drobnogledom. — Naš pokret. — Dopisi — Drobniž. — Dr. Matija Ambrožič: Žena — nositeljica higijene v narodu. Dr. Tičar: Zakaj je tuberkuloza pred šolsko dobo otrok tako pogosta? — Med. B. P.: Dihanje. — Dr. A. B. Znaš dihati? — Dr. Demšar: O Srbečici. — Ne bojte se vode — Križem po Slovenskem — Drobniž. — List stane za Ameriko po \$1.00 in se naroča:

"PREROD"

Poljanski nasip št. 10.
LJUBLJANA.

Mladost — Glasilo slovenskega Orlovstva. — Krasno urejevan list. Vsebina št. 1. l. 1925. je: — III. slovenski orlovski tabor v Ljubljani — Škender: Orlovska molitev. — Dr. I. Pregelj — Lilija hogota — Svečanov Lojze: Naši razgovori. — Škender: Moja pot — Zanimivo pismo. — Kako bere "Mladost" Gašper Površnik. — Makova zrnca. — † Franjo Skole. — Anton Boštele: Bratom. — O-

tokar Janez: Kaj je to temperament. — Ivan Sušnik: — Pogled na zvezdnato nebo. — To in ono. — Leopold Turšič: V spomin. — Iz kraja v kraj — Za šalo in zares. —

Nevtepeno poprijeta Devica Marija. — Marijin list urejuje Rev. Klekel Jožef. — List za Prekmurske Slovence v prekmurškem narečju, — Vsebina šte. 1. l. 1925. je:

Dragi naročniki — Marijina deca. — Sveto leto 1925. — Molitveni nameni, štere so sv. Oča določili za leto 1925. — Sedmere radosti Blaž. D. Marije i sv. Jožefa. — Pogled na Vatikan i okrogli-no ali palačo sv. Oče v Rimi (slika). — Pod Marijinem varstvom. — Krščanski navuk. — Sv. Frančišek saleški. — Bog kaštiga preklinjevalca. — Presveto Srce Jezusovo zmiri moža i ženo. — Zlate jagode. — Glasi iz doma i sveta.

List, stane za Ameriko 50 Dinarov, in se naroča:

REV. KLEKEL JOŽEF,
CRENSOVCI,

Prekmurje, Jugoslavija.

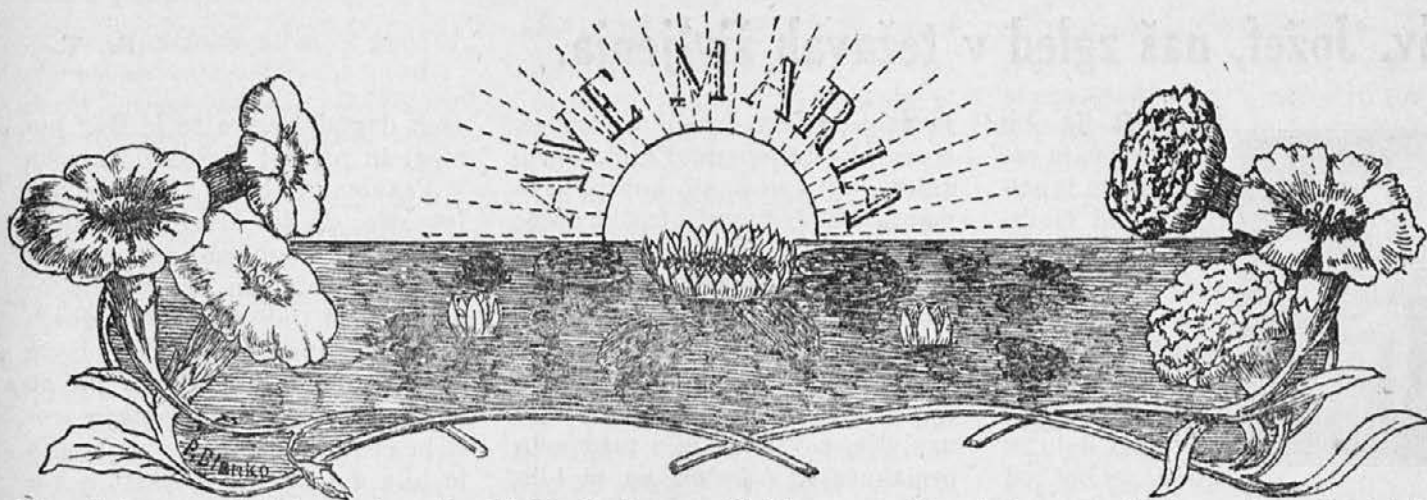
"Tvoj najboljši prijatelj."

To je naslov novi knjigi, ki jo je izdal velik gorečnik duš, domžalski župnik, duhovni svetnik Rev. Franc Bernik. On je res prava kranjska čebelica, nevtrudljivo na biri za sladkim medom duš. Kaj je tega, kar je razposlal svojim ovčicam doma in na tujem obširno "Zgodovino fare Domžale," a že smo dobili novo knjigo z zgorajšnim naslovom. Vsebina obeh je bistveno različna. Prvo delo je zgodovinsko, drugo nabožno, znamenje, da je povsod doma, česar se loti. Kakor sti pa tudi obe knjigi različni po vsebini, imati vendar nekaj skupnega. Obe sti bili pisani kakor učeni možje pravijo sub specie aeternitatis. Pri obeh je imel

pisatelj isti vzvišeni cilj: Da mihi animas caetera tolle — Duš mi daj, drugo vzemi. Kdor je bral "Zgodovino fare Domžale," je takoj lahko spoznal, da pisatelju zgodovina ni bistvo, ampak le sredstvo. Preko sladkootožnih spominov, ki jih vzbuja taka pisana zgodovina dotičnim rojakom, posebno onim na tujem, je hotel zanetiti v srcih svojih ožjih rojakov hrepenenje po drugi, lepsi domovini, kamor bi rad privedel zadnjo dušo, ki je bila kedaj njegovi skrbi izročena. Toda prostrana domžalska fara je za njegovo gorečnost premajhna, zato je prekoračila njene meje. Razgledajoč se po širši domovini je videla veliko lepega Marijinega cvetja, a čutila tudi mrzlo sapo, ki mu preti. Srce, biser duhovniškega srca, mu je vstrepetalo, kakor bi že padala slana na to nežno cvetje. Ko bi bilo s pobožnimi željami kaj pomaganó, bi mu bil z orjaškim glasom, ki bi odmeval po celi domovini, zaklical: Ohrani Bog vas v cvetju planinske rože ve! A je le predobro vedel, da bi jih s tem le slabo zavaroval. On, ki se najrajši pase mej lilijami jih sicer čuva in brani pred požigajočo slano, a ne tistih, ki se nastavljajo sredi svetnih polan in prašnih cest, ampak le one ki cveto ob solncu in senci tabernakeljna. Zato je ta Gospodov vrtnar prijel za pero in pozval vse Marijine hčerke širom domovine in izven njenih mej, naj iščejo zavetja: Pri najboljšem prijatelju, evharističnem Jezusu, če hočejo ohraniti svoje lilije neoskrunjene. Njim, Marijinim hčerkam, je posvečena ta knjiga. Ker pa tabernakeljski vrtnar ni samo najboljši prijatelj deviških, ampak vseh src, je pisana za vse, ki po prašnih in blatnih svetnih cestah tipajo za prijateljsko roko, ki bi jih povedla na lilijske nebeške livade, kjer bi se vsaj naslajali ob pesmi deviških duš, če bi je že peti ne znali. Zato bodi ta knjiga vsem prav toplo priporočena. Vsi vrtnarji božji, ki ste prav tako dolžni gojiti in negovati lilije, kakor goreči domžalski vrtnar, sezite po njej. Tolikokrat morate na pomoč svojemu sobratu ob priliki Štiridesetne pobožnosti, da ste včasih že v zadregi kaj bi povedali. V tej knjigi najdete pravi evharistični cvetličnjak. V njej govori mož, ki pozna ljudsko dušo kot malokdo in ve udariti na prave strune. In vi osamljene slovenske duše po naselbinah, ki vam ob priliki Štiridesetne pobožnosti božja beseda v tujem jeziku doni na ušesa, nabavite si to knjigo. Nesite jo s seboj, ko se greste pokloniti svojem evharističnemu Kralju. Prehitro vam bo potekel odmerjen čas ob njenem branju.

Tebi g. pisatelj pa hvala za "Najboljšega prijatelja" in druga Tvoja dela, s katerimi se vedno spomniš tudi nas, od domovine sicer tako pozabljenih Amerikancev. Bog Te ohrani, da bi nam še mnogo lepega napisal! Tako gorak pozdrav, da ga še velika luža ne bo ohladila.

HUGO.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50

Slava Gospodu!

Rev. P. Evstahij Berlec, O. F. M.

Stvarnik vesoljstva, ti Kralj vsemogočni,
hvaljeno, moljeno tvoje Ime!
Tebe oznanjajo silni svetovi,
tebe spoštljivo duhovi časte . . .

Slavljen, Najvišji, ki bivaš od vekov,
ti, ki ostaneš na vekomaj mlad!
Cvetka prepeva: "On mil je in nežen!" —
"Dober in blag je!" — šepeče mi sad.

"On je skrivnosten!" — šumijo valovi.
"On je odločen!" . . . oblaki grme.
"Velik je — !" vzklikajo gorski vrhovi.
"Ti si ljubezen!" pozdravlja srce . . .

Pevajmo, bratje in sestre, Gospodu!
On je naš Stvarnik, njegova smo last!
On nas odrešil je, dal posvečenje,
pojmo hvaležni mu slavo in čast! —

"Ti veličasten, bogat si, usmiljen!"
kličejo blažene zvezde neba.
"Strašen si, Večni, močan in pravičen!"
brezdno peklenko ječi, trepeta . . .

Cerkev katoliška moli na zemlji,
s Kristom, Marijo daruje Srce:
"Sprejmi, Najvišji, daritev zahvale,
vekomaj slavljeno tvoje Ime!" —

Sv. Jožef, naš zgled v težavah življenja.

Pr. T.

ODKAR je bil storjen v raju prvi greh, se izpolnjuje nad človeštvom trda obsodba, izrečena nad Adamom, obsodba k trpljenju: "B o d i prokleta zemlja v tvojem delu, v trudu se boš od nje živel vse dni svojega življenja!" In res je tako, z jokom naznani novorojenec začetek svojega življenja, in solza, katera zalesketa v ugasujočem očesu ob smrtnem boju, je poslednje slovo življenja, predno ugasne v noč groba in trohobe; vse pa, kar je vmes med tema dvema mejnikoma življenja, je doba, bolj ali manj dolga, a polna trdih in bridkih poizkušanj.

Tudi Sin božji ni hotel zase narediti izjeme; s človeško naravo vred je prevzel tudi njene težave, in tudi njegov delež je bilo trpljenje. Smrt na križu je bila kupna cena, s katero je odkupil naše duše iz sužnjosti greha, "z njegovimi ranami smo bili ozdravljeni." (Iz. 53. 5).

Če se ozremo v razvoj sv. Cerkve, vidimo, da so morale vse osebe, katere so mu najbolj zvesto služile in katere je tudi on najbolj ljubil, veliko trpeti; tako je, kakor da bi kotel Jezus vsakega, kogar namerava narediti deležnega kraljevske nebeške krone v večnem posmrtnem življenju, napraviti na zemlji deležnega svoje trnjeve krone. — In koliko mu jih je stalo v življenju tako blizu kakor njegov skrbni varuh sv. Jožef? Naravno je torej, da tudi njega vidimo, kako ga obdajajo težave in hude poizkušnje. Celó njegovo življenje je bilo življenje dela, truda in skrbi, a zlasti pa je bila trpljenja polna doba, ko je stopil v stik z najsvetejšima osebama, kateri mu

je nebeški Oče izročil v varstvo. Nazaret, Betlehem, Egipt, Jeruzalem — to so kraji, kateri se omenjajo v Jezusovi otroški dobi; to so pa hkrati tudi kraji, na katerih je Bog Oče pošiljal nad svojega zvestega služabnika Jožefa poizkušnjo za poizkušnjo. Sveto pismo pravi, da je bil Jožef "pravičen mož," in po pravici ga tako nazivlje, saj je ni bilo težave in preizkušnje, v kateri ne bi bila zaiskrila njegova čednost v novi luči. Poglejmo ga torej v dnevih trpljenja, kako se odkrivajo skriti biseri njegove čednosti; motrimo ga, kako sprejme trpljenje, kako se v njem obnaša in kako zmaguje! Vzemimo si ga za zgled za podobne slučaje in se podkrepimo v prepričanju, da je trpljenje in poizkušnja le dragocena pomoč, poslana nam od dobrega nebeškega Očeta, da bi čednost naših duš zrastle!

I.

Bog je določil Mariji in njemu božjemu otroku zanesljivo oporo in pomoč, da bi ne bila osamljena v življenju in izpostavljena preveč njegovim nadlogam. Zato je božja previdnost peljala Marijo iz Jeruzalemskega templja, kjer je bila vzgojena in je preživela v molitvah, ročnih delih in pokorščini svojo mladost, v Nazaretu, kjer se je zaročila pod obljubo vednega devištva z Jožefom iz rodu Davidovega. Kako resen in obenem prisrčen lep je moral biti prizor; ko sta si podali ti dve sveti osebi roke pred duhovnikom! — Po zaroki sta ostala zaročenca vsak v svojem domu in čakala dneva slovesne poroke. Marija je živela v svoji hišici in se v ponižnosti in molitvi nevede pripravljala za veliko skrivnost včlovečenja večne Besede. "Zdrava, milosti polna — —!" so zadonele besede nebeškega kneza Gabriela, in izvršil se je dogodek

vseh dogodkov, ko se je Bog ponižal in privzel človeško naravo.

Vsakemu bi se pa zdelo najverjetnejše, da bo Marija razodela skrivnostni dogodek vsaj svojemu ženinu Jožefu; in pri teti Elizabeti, v hiši Cabarijevi v Judovih gorah je zapela vsa srečna slavospev Gospodu, — Jožefu pa ne pove ničesar o svoji neizmerni sreči in časti. Vzrok tega molčanja je bila gotovo nežna skrb, s katero je čuvala svojo čistost, in pa njena brezmejna ponižnost, združena s trdnim zaupanjem, da bo že Bog izravnal težko zadevo.

S tem pa nastopijo za Jožefa težki dnevi. Mir srca izgine, in duše se polastijo dvomi. Na eni strani vzbuja narava odpor užaljenega zaupanja in domnevno prevarjene časti, na drugi strani pa stoji trdno prepričanje o Marijini svetosti in čistosti. Kaj bo storil Jožef? Sv. pismo ga nazivlje pravičnega, in pravično je tu ravnal, kot bi le malokdo v podobnih okoliščinah. Marije ne vpraša niti z eno besedo; v svoji zares kraljevski velikodušnosti, vredni Davidovega naslednika, molči napram Mariji in drugim ljudem, pač pa se obrača tem gorečnejše k Bogu v molitvah za svet in pomoč. Naposled se mu zazdi najboljše, če se ta zaroka sploh razdre; in da ne bi padla senca na poštenost zaročenke, jo sklene kar skrivoma zapustiti in nikakor ne nastopiti pravnega pota, katerega mu je dovoljevala postava, da opere svojo čast in maščuje svojo užaljenost.

Tu pa poseže Bog vmes. Angel pride k Jožefu v spanju, mu razodene skrivnost včlovečenja in ga vsprobudi, naj se ne brani vzeti Marije na svoj dom. Ure mučnih dvomov so naenkrat bogato poplačane in odškodovane z zaupanjem, katero mu Bog sam izkaže, ko ga odbere slovesno za varuha svojega Sina in njegove matere. Kako hvaležna mu je bila

gotovo Marija za njegovo veliko-
dušnost in za neomajano prepri-
čanje o njeni čistosti; v kakšnem
zadovoljstvu se je pa tudi nebe-
ški Oče oziral na svojega zveste-
ga služabnika! Poizkušnja je bi-
la prilika, da je v njej vršil naj-
plemenitejša dejanja krepkosti in
si nabiral dragocenih zakladov.

II.

Dnevi tečejo, mesec mine za
mesecem, že se bliža čas rojstva
Mesijevega. Zdaj pošlje Gospod
drugo poizkušnjo in bridkost nad
Jožefa:

V mesta Izraelova prinesejo
poslaniki cesarja Avgusta cesar-
ski ukaz, naj se popiše vesoljni,
Rimu podložni svet. Vsak Jud naj
se torej nemudoma poda v mesto,
kjer ima njegova rodovina sedež:
— Lahko si mislimo, kako so
sprejeli Judje ta ukaz. Že itak
težko in mramraje so prenašali
trdi jarem tujcev, Rimljanov,
zdaj pa še to novo ponižanje!
Kraljestvo Davidova je porušeno,
samostojnost Judeje je vničena,
tujec — pagan šteje v oholosti
in napuhu svoje podložne naro-
de, in med njimi je tudi Judeja.

Kako pa sprejme Jožef ta tež-
ki poziv? On je pravičen mož, in
k pravičnosti spada tudi pokoršči-
na napram predstojnikom. Res,
dolga je pot, že nastopa zima s
svojim neprestanim deževjem in
mrzlimi nočmi; zares nad vse te-
žavna pot z Marijo v teh okolišči-
nah. Toda evangelist mirno pri-
poveduje: “Šel je pa tudi Jožef
iz Galileje, iz mesta Nazareta v
Judejo, v Davidovo mesto, ki se
imenuje Betlehem, zato ker je bil
iz hiše in iz rodovine Davidove,
da se popiše z Marijo, svojo za-
ročeno ženo.” — Vidimo ga v du-
hu, kako potuje, kako skrbno vo-
di tovarno živinče, kako se ozira
njegov skrbni pogled na Marijo.
Že je prehodil bogato Ezdrelon-
sko ravnino, že je preko zelenih
gričev Samarije, že je zapustil
Jeruzalem, bliža se Betlehemu.
Salomon se je prepeljal nekaj

tukaj v slavi in blesku, njegov po-
tomec Jožef pa ne dobi prostora
v preprostem gostišču, in tudi so-
rodniki ga odslovijo, saj je žulja-
va dlan le slabo priporočilo pred
svetom. Vse znance je že prosil,
pa zamanj. Hudo mu je, — ne
zavoljo sebe, ampak zaradi Ma-
rije; a vseeno ne pride ne ena sa-
ma beseda nevolje iz njegovih
ust. Navsezadnje se le dobi do-
ber človek, ki pokaže nazareški-
ma popotnikoma votlino blizu
Betlehema, kamor so pastirji za-
ganjali svoje črede. Jožef porabi
hitro svoje tesarske zmožnosti in
pripravi s sredstvi, ki so mu v pr-
vem hipu na razpolago, hlev v
zasilno bivališče Mariji in sebi.

Ko pa so se zvezde gibale čez
nočno nebo, je zasijala sredi te-
me in noči Luč; v hlevu se je ro-
dil obljubljeni in pričakovani Me-
sija. Jožefa okrepi nadnaravna
moč v neomajani veri, njegovi tru-
dni kolena se vpogneta, in z Mari-
jo moli božjega Otroka, ležeče-
ga v jasliah na slami. Kako se je
z dopadanjem oziralo božje
oko na včlovečeno 2. božjo osebo
in na njegovo deviško mater! Ka-
ko pa tudi na varuha teh dveh
svetih oseb, saj je brazda poni-
žanja in trpljenja odkrila in iz-
oralala nove dragulje prelepih čed-
nosti iz njegovega srca!

III.

V noči, ko se je oddaljevala
karavana treh Modrih od Betle-
hemskega mesta, se prikaže zopet
angel Jožefu v snu in mu pravi:
“Vstani, vzemi dete in njegovo
mater in beži v Egipt in bodi tam-
kaj, dokler ti ne porečem; zakaj
Herod bo dete iskal, da bi je u-
moril.” Tako dolgo je Jožef že
od doma, daleč proč od tihega
Nazareta; že je upal na srečo in
veselje vrnitve v domači kraj. Pa
glej, nenadoma tak ukaz! Hudo
je bežati v daljno deželo med tu-
je ljudstvo, dolga je pot in skozi
samotno puščavo vodi, in dvakrat
težko je bežati z žensko in malim
otrokom. Pa Jožef takoj na me-

stu tiho uboga, vzame dete in
njegovo mater in beži hitro v glu-
ho noč, kajti Jezusu in Mariji pre-
ti nevarnost, Jožef je pa priprav-
ljen za nju vse prestati.

Zelenje Judovih gora gine in
izgine, pred ubežniki leži pušča-
va, s skrbjo se ozira Jožef na bož-
jega otroka. Ali on zaupa v Boga:
40 let je On skrbel za Izraela v
puščavi, hranil jih je s prepelica-
mi in mano in jih napajal z vodo
iz skale, ščitil jih je pod čudodel-
nim oblakom in jim v njem kazal
pot — gotovo ne bo zapustil zdaj
onih, katerim je izročil v varstvo
svoje najdražje. Zaupanje Jože-
fovo ni osramočeno, srečno dospe
sv. družina v Egipt. — Toda tu
nastanejo nove težkoče: ljudstvo
govori tuj jezik, ne priznava in
ne moli pravega Boga, njegovo
življenje je pokvarjeno in propad-
lo, dela se za tujca, zlasti za za-
ničevanega judovskega tesarja,
težko dobi. In vseeno, marljiva
roka preživlja tukaj dolgo, dolgo
vrsto mesecev svoja dva varovan-
ca. Sveta družina prebiva nemo-
teno v Egiptu; tukaj božje Dete
izhodi in spregovori prve člove-
ške besede, tu ga Jožef z vso lju-
beznijo goji in varuje, tukaj Mari-
ja v tihoti gospodinji in prede in
hodi z visokim vrčem po vodo —
v času, ko so v Judeji matere bet-
lehemske še vedno žalostne zara-
di otrok, katere je Herod pomor-
ril, misleč, da bo umoril med nji-
mi tudi novorojenega kralja Ju-
dov, svojega domnevnega tekme-
ca.

Pa preizkušnja se približa kon-
cu! Bog pošlje Gabriela k Jožefu
z veselim naročilom: “Vstani, vze-
mi dete in njegovo mater in poj-
di v izraelsko deželo, zakaj pom-
rli so, kateri so stregli detetu
po življenju.” Kako veselo je po-
spravil Jožef svoje tesarsko orod-
je, se poslovil od novih znancev
in se jim zahvalil za gostoljub-
nost. Kako vesel je odhajal iz E-
gipta, kako radostno je pozdravil
južne obronke Judejevih gričev,
ki so se dvigali mirno in slovesno
v jasno modrino! Oblič in žaga

sta kmalu zopet zapela v Nazaretu, Jožef je pa bil vsled prestanih novih težav še ljubši Bogu, ker jih je prestal z deli kreposti in zasluženja.

IV.

Mirno tečejo v Nazaretu leta, Jezus raste, iz otroka se razvije deček. Dopolnil je že dvanajsto leto, prišel je torej čas, ko je dolžan vsak Jud hoditi vsako leto trikrat k narodnim praznikom v Jeruzalem. Glej, že gorijo na hribih ponočni ognji, oznanjujoč prihod mlaja meseca nizana! V vaseh in mestih se zbirajo romarji in med prepevanjem svetih romarskih psalmov se pomikajo v trumah proti Jeruzalemu, središču in ponosu vseh Judov; možje zase v gručah, žene zopet zase. O prekrasni hip, ko se zablišči iz daljave pozlačena streha svetega jeruzalemskega templja! Srce bije z novo silo vsakemu pravovernemu Judu; ves iz sebe pa je od srčne radosti deček Jezus, ker se bliža hiši svojega preljubega nebeškega Očeta.

Po opravljenih molitvah in daritvah, po praznikovi osmini, se obrnejo množice zopet proti domu, tudi Jožef in Marija se uvrstita zopet med romarje. Vsak od njiju je prepričan, da gre Jezus z ono drugo gručo. Toda kolika je njuna žalost, ko se snideta, Jezusa pa nikjer! Z bridko tugo se spomnita onih besedi, s katerimi

je napovedal starček Simeon Mariji meč bolečin; je prišel že zdaj oni čas, usodepolni trenutek? Vsa žalostna in zamišljena povprašujeta pri znancih, iščeta ga pri sorodnikih, in ker ga ni, se vrneta v Jeruzalem, kjer ga zopet iščeta brez miru in počitka cel dan.

In dobita ga tretji dan v eni izmed tempeljskih dvoran, sedečega med učenci Postave in razgovarjajočega se z njimi o najtežjih verskih vprašanjih. "Sin, zakaj si nama to storil?" ga rahlo opomni mati. Kaj pa Jožef, njegov rednik in varuh? On molči.

V sv. pismu se sploh ne omenja niti ena beseda, kateri bi bil Jožef izpregovoril; kako resen in molčeč je moral torej biti! Tako tudi tukaj. Njegova ponižnost je tolika, da si nikakor ne prisvaja tolike oblasti nad Jezusom kakor njegova mati Marija. Edini odmev težke skrbi, strahu in iskanje je tiho notranje veselje, da je zopet skupaj s svojim Jezusom.

Bog je preizkusil svojega služabnika in našel ga je vedno pripravljenega, udanega in zvestega. Kakor zaiskri kremen ob močnem udarcu, kakor zapoje jeklo, če ga trdo zadeneš, kakor zadiši dišeče zelišče, če ga zmaneš v roki — tako pokaže in dokaže sv. Jožef v vsaki nadlogi svoje čednosti. Nežnočuteča nesebična ljubezen do Marije in Jezusa, potrpežljivost, pokorščina, združena z globoko ponižnostjo, neomahljivo zaupanje v Boga bi se gotovo ne pokazale v tako bogati meri, ako bi Gospod ne bil poslal nanj toliko grenkih preizkušenj; njegovo zasluženje in njegovo plačilo in veselje v nebesih bi brez trpljenja nikakor ne bilo toliko kot je.

Tudi ti se mirno izroči previdnosti božji. Če te ona hoče peljati po poti trpljenja, ne godrnjaj, saj ti hoče le dobro. Nekaj časa je res hudo, ali zato bo pa zasluženje in plačilo toliko večje, in trnjeva krona se ti bo spremenila v kraljevsko.

Kesanje.

Rev. P. Evstahij Berlec, O. F. M.

Ah, kako boli in peče,
da sem žalil te, Gospod,
ah, kako boli in peče —!

Bolj ko reka naglo teče
dragoceni vir dobrot:
bežni čas, kak naglo teče!

Ah, trenutki zamujeni —!
več ne vrnejo se k meni...

Spisal:

KONRAD
BOLANDEN

ŠENTJERNEJSKA NOČ

(Zgodovinski roman.)

Prosto preložil:

REV. J. C.
SMOLEY

SKOZI skrivna vrata, od katerih je imel kralj ključ seboj, sta vstopila v Louvre in prišla neopazeno v kraljeve sobane. Tu se je Karol hitro vsedel na stol in mrko gledal na markeza.

"No, poročnik, kaj mislite pa vi o tem mišljenju mojih zvestih podanikov?"

"Kar človek misli o hudem, silnem vetru, ki piha in brije danes od severa, jutri pa od juga. Spremenljive, kakor veter, so muhe in trme ljudstva."

"Ne vedno, markez, ne vedno! Iz vetra lahko nastane vihar, ki mi bo še krono raz glavo odnesel!"

"Sire, — — dokler čuva nad vami silna moč teh, ki so vam udani, se bodo vsi ljudski upori razbili ob vašem prestolu, kakor se razbijejo valovi ob morskih pečinah!"

"Na koga pa se more kralj zanesiti? Če bi prišlo do tega, — — vladar z orožjem proti svojemu ljudstvu, — — kako nenaravno in tudi, — — kako nevarno! Toda, — — je že dobro!" prekinil je kralj samega sebe. "V spomin na današnji večer nosite ta-le prstan," in podal mu je dragocen prstan. "Molčite pred vsakim o najinem današnjem dogodku. — Sedaj pa idite in slecite konjskega trgovca!"

Mej tem ko je kralj vohunil pri "Nebeški lestvici," dogodilo se je v Louvre-u jako važni dogodka. — Komaj je kralj odšel, stopila je kraljica v kraljevo sobo.

Že se je hotela vrniti, ko je zapazila na mizi list, katerega je kralju prinesel markez. Vzela je pismo v roke in spoznala na njem admiralov pečat. Radovednost je bila opaziti na Katarininem obrazu. Obrnila je pismo, dokler je ni premagala skušnjava, da je pismo odprla. Komaj je pričela brati, pa sta srd in sovraštvo spačila njen obraz.

"Imamo sled, pisal je Coligny, da niso Gizi povzročitelji napada, marveč osebe, ki stoje vašemu Veličanstvu prav blizo. Moji prijatelji so jako razburjeni, povedal sem jim, da bo kralj zločinca kaznoval, vendar mi bo jako težko, da potlačim njihovo željo po maščevanju, da ne bodo segali v kraljeve pravice. Radi tega prosim vaše Veličanstvo, da takoj vse potrebno ukrenete, da žrtvujete naravne ozire na krvne sorodnike časti prestola in dostojnost pravičnosti. Tudi v tem slučaju je popolna neodvisnost, svoboda v ravnanju neobhodno potrebna, varovati se treba pred vsakim škodljivim vplivom. Za mojo osebo se ni treba brigati, to je postranska stvar. Pripravljen sem na vse, tudi na smrt. Toda sreča in blaginja Vašega Veličanstva in države mi je pa pri srcu."

Katarina je zložila pismo, ga skrila pod svojo obleko in izgini-la, kakor kaka pošast, iz kraljeve sobe.

Uro pozneje sešli so se zarotniki pri kraljici. Tudi vojvoda Henrik Lotarinški in Ludovik Burbonski, vojvoda Montpensier-ski, sta bila povabljeni. Do polnoči je trajalo posvetovanje. Sklepi in načrti so bili delo noči . . .

STRAH IN MAŠČEVANJE.

Kralj in njegova mati nista bila v večji zadregi in stiski kakor je bil grof Autremontski.

Vsled napada na Colignyja ni bilo mnogo upanja, da se bodo dalekosežni načrti in naklepi častihlepnega vladarja, da bi razširil meje svoje države in tako postal najmogočnejši in najslavnejši vladar krščanstva, dali izpeljati. Razun tega je pa pričelo vreti tudi med ljudstvom, ker so imeli Hugenoti raznovrstne ugodnosti in prednosti, njihovo izdajstvo nad domovino je razgorčilo domoljubna čustva Francozov.

Katarina Medici je uvidela, da je izgubila ves vpliv pri vladi, in to vsled moža, katerega je sovražila iz celega srca, ki je silil kralja k politiki, ki je bila pogubonosna za Francijo in za hišo Valois, ki je bila v nevarnosti, da izgubi krono.

Dasi se je šlo tu za krono in žezlo, za dežele in slavo, stiska grofa Autremontskega ni bila nič manjša. Pri njem se je šlo za vse kaj drugega, za nekaj višjega, šlo se je njemu za čast, — — in čast moža je bila po grofovih nazorih najvišje na svetu. Dolžili so ga najbolj grdega zločina, predbacivali mu zavratni umor, predbacivali mu, da je z zavratnimi morilci v zvezi, — — zločin, ki je spraval grofa Arturja popolnoma iz ravnotežja. Želja po maščevanju in grozen srd napram baronu Regnier je napolnil njegovo srce. Tako je bil razburjen, da prihodnjo noč ni zatisnil oči niti za trenutek, da je cele ure letal gori in doli po sobanah in preklinjal. Tuintam se je vsedel za tre-

tek, a njegova razburjenost se ni poglela. V duhu je že gledal in se veselil, da leži baron Regnier v svoji krvi. Še le proti jutru je ves utrujen nekoliko zadremal.

Ko se je prebudil, prišla mu je druga zapreka na misel, na katero po noči ni mislil. Pa Autremontovih nazorih prišla sta za častjo takoj dostojnost in takt plemiča, katerih pa tudi ni maral kršiti. Dostojnost in takt pa sta bila med njim in baronom Regnier kakor en zid, in ta zid je mogel podreti edinole kralj.

Podal se je raditega takoj h kralju in prišel že do dvorane, v kateri je nekoč kralj z vojvodom Lotarinškim igral žogo. Tu mu je prišel nek dvorjan prav prijazno naproti.

"Moram takoj govoriti s kraljem! Nikar me ne zadržujte!" je rekel grof. Dvorjan pa, vznemirjen vsled grofove razburjenosti, mu je zastopil pot.

"Oprostite, gospod! Z njegovim Veličanstvom sedaj nikdo ne more govoriti. Z veseljem pa vas bom javil kralju za avdijenco."

"Pustite me!" je rekel grof jezno. "Jaz moram s kraljem takoj govoriti v zadevi, ki se ne da niti za trenutek odlašati."

Dvorjan je držal grofa za roko še trdneje.

"Li norite? Ste li popolnoma brez pameti? Ali naj pokličem stražo? Nikakor ne morete pred kralja, ne da bi ga razsrdili."

Ta odpor je grofa le še bolj razvnel.

"Za kraljevo jezo in nemilost se vam ni brigati," je rekel jezno. "Pustite mojo roko, ako nocoete leteti v bližnji kot!"

Tu so se odprla vrata. Karol je vstopil, ne da bi bilo opaziti na njegovem obrazu kak znak začudenja, ko je opazil moža, ki sta se borila. Njegov obraz je bil bel ko stena, čmeren njegov pogled. Poznati mu je bilo, da celo noč ni zatisnil oči radi skrbi.

Autremont se je priklonil pred kraljem, ki je obstal s prekrižanimi rokami in jezno gledal na

grofa.

"Odpustite, Sire, če me silita dolžnost in čast k avdijenci! Mojo vsiljivost in nadležnost boste oprostili, kakor hitro boste slišali zadevo, ki je velike važnosti."

Na kraljev migljaj se je dvorjan odstranil.

"No?" pričel je kralj trdo.

"Sire, včeraj že sem vam poročal, kako sramotno sem bil sprejet v Colignyjevi palači! Mojo čast so sramotili na najbolj umazan, na najbolj podel način! Ta sramota me peče ko goreče železo, dokler ne najdem zadoščenja razžalitelja, ki se ravno sedaj mudi v Parizu. Ker pa predpisi vitežtva zabranjujejo, bojevati se z gostom mojega kralja, prosim vaše Veličanstvo, da mi dvoboj milostno dovoli. Tudi jaz sem vaš gost, Sire, in imam toraj dvojno dolžnost, da operem svojo omadeževano čast v krvi onega podleža."

Kralj se je bitko nasmehnil.

"In to imenujete zadevo 'velike važnosti', grof Autremont?"

"Brez dvoma, Veličanstvo! Za moža ni nič višjega ko njegova čast. Onečaščen mož je izvržek človeštva! Čast izgubljena, — vse izgubljeno! Mož brez časti je ubožnejši ko zadnji berač, je nižji ko zadnji suženj. Berač, suženj, ki ima svojo čast je kralj v primeri z grofom brez časti!"

"Res, jako važna zadeva!" je rekel Karol brezbrizno. "Na kak način vam je pa ukradel baron Regnier vašo čast?"

"Zavratnega morilca me je imenoval, ki se plazi s skritim bodalcem v Colignyjevo palačo, da bi umoril svojega prijatelja. Ni li to nekaj groznega? Ta sramota me neizmerno peče. Vedno in vedno slišim glas v svoji duši: Kako dolgo boš pa še trpel ta madež na sebi? — Veličanstvo, prosim, dovolite dvoboj!"

"Niste li včeraj rekli, da so Colignyjevi prijatelji, Hugenoti, sramotili in blatili tudi Vas? Da dolže Nas zavratnega umora? Da groze z maščevanjem?"

"Da, storili so to, Veličanstvo! 'Kdor ima prijatelje v Louvre-u', so rekli, ta naj se varuje, da ne bo zastrupljen ali zavratno ustreljen."

"No torej, — — potemtakem spadamo Mi tudi med zavratne morilce! Če se naj Mi v svoji mladosti ravnamo po nazorih vaših skušenih let, potem moramo dati pobesiti vse Hugenote. Če so vaši nazori o časti in poštenju pravi, — — potem bi Mi ne bili smeli nikoli odpustiti upornim Hugenotom. Kaj ni vsega storil Coligny proti Nam? Ni li leta in leta sramotil svojega kralja v govoru in pisavi? Ni li zavedel Naših podanikov k uporu? Ni li sklenil in sklepal zvez z Našimi sovražniki? Ni li opustošil naše krasne države? Nam li ni stregel vedno po življenju? Kaj so vse te sramotitve kralja Francije v primeri s sramotitvijo grofa Autremontskega? In če smo Mi vse odpustili, — — če smo Mi izdajalca Colignyja povzdignili za Našega zaupnega svetovalca, — — če ga nismo dali obesiti na vislice, ampak ga takorekoč posadili zraven sebe na prestol, — — je li radi tega Naša čast omadeževana?"

"Oprostite, Sire, ta primera nikakor ni na pravem mestu! S tem, da ste, Veličanstvo, odpustili, niste ničesar izgubili, ampak pridobili! Velikodušnost je najkrasnejši biser v kraljevi kroni. Sramotenje obdaja kralja z novim sijajem, plemiča pa pokončuje. Celi francoski narod bo slavil in občudoval kralja, ker je odpustil, ko bi bil lahko kaznoval in se maščeval. Grofa Autremontskega bodo pa nazivali strahopetneža, moža brez časti."

"Narod Nas bo slavil, — — pravite?" je dejal kralj, in poteze njegovega obraza so nekako oživele. "Morda blati sedaj velikodušnega kralja bolj, kakor je blatil Vas baron Regnier. Ali naj pa radi tega ukažemo ves narod pobesiti? Ali naj velikodušnost zamenjamo s srdom, ki ne bo mi-

roval, dokler ne bo pokončan zadnji Hugenot, — — da se bo nevoljno ljudstvo privadilo spoštovati svojega kralja?"

"Oprostite, Sire, z mero, s katero se merijo kraljeva dejanja, se ne morejo meriti dejanja grofa!"

"In vendar se morajo, — — vi morate odpustiti!"

"Za božjo voljo, Sire, — — ne tirajte me do obupa! Oropan čisti in poštenja naj živim še nadalje? Vsakdo me zaničuje, vsakdo me zasramuje in kaže na me, je li mogoče živeti? Rotim Vaše Veličanstvo, da mi dovoli dvo boj!"

"Da bodo Hugenoti lahko rekli: 'Glejte, glejte, admirala je kralj najprej zavratno pustil ustreliti, — — sedaj pa pričinja kralj Colignyjeve najboljše prijatelje, najmočnejše opore čiste ga evangelija, zapletati v prepire, da bi jih na ta način spravil iz sveta! Tako je kraljev gost, grof Autremont, na kraljevo povelje zabodel hrabrega Jozua, barona Regnier, v dvojju.' V tako slabo ime me hočete pripraviti, grof?"

"Nas li ljudje ne vlečejo že dovolj po zobeh? Ne brusijo li svojih že itak dovolj strupenih jezikov z vedno novimi lažmi, da bi oblatili Našo čast? In vi hočete dati povod k navidezno opravičeni tožbi: — — hinavski, zvit kralj se ne briga niti za svetost gostoljubja, — — da, on jo še oskrunja, ker pusti gosta od gosta umoriti!"

"Ali, Veličanstvo!"

"Ne bo li to duhov še bolj razburilo? Ne bo li to gnalo Hugenotov k upor? Kdo ve, — — morda bo ravno Regnierova kri zadoščala, da bo izbruhnil srd z vso svojo silo in prekucnil ves red? Ako vas velikodušnost ne more pregovoriti, da bi odpustili sovražniku, pregovori naj vas strah."

"Strah? Sire, proti temu moram oporekati!"

"Nikakor ne, grof! Strah je

ravno tako krasna beseda, kakor junaštvo, hrabrost, srčnost in druge besede. In kar se tiče vrednosti, koristi namreč, stoji strah v ceni veliko višje, kakor srčnost in hrabrost. Strah je preprečil že marsikatero krvavo dejanje, marsikako vojno, k kateri sta silila pogum in srčnost. Strah je varčnost, ki ve dobro gospodinjiti, hrabrost ničvredna zapravljalivost. Ko bi imeli nekoliko manj napa ke srčnosti in nekoliko več kreposti strahu, pokrili bi s plaščem velikodušja Regnierovo razžalitev, smešno bi se vam zdelo tvegati za častjo še svoje življenje."

"Vsi svetniki mi pomagajte, — — človek bi znorel!" vzkliknil je Autremont.

"Ker vam manjka modrost strahu, ljubi grof! Kdor se boji. — — —"

"Je strahopetnež, mevža, golobradec, otrok!" presekal je v eni sapi grof kralja.

"Ne storite nikoli nikake neumnosti iz srboritosti, ne prelivajte nikoli nedolžne krvi iz srčnosti," nadaljeval je kralj mirno. "Krepost strahu napravlja človeka skromnega, miroljubnega, velikodušnega. Zaupno, grof! Ko bi se jaz ne bal srda Hugenotov, menite li, da bi mogel jaz molčati k vsemu, kar so storili meni in Franciji? Ko bi ne vplival strah na me kakor mrzla voda na mojo vročo željo po maščevanju, kako bi mogel jaz občevati s svojimi sovražniki kot s svojimi prijatelji? Strah je oglušil glas pravičnosti, ki zahteva že davno vislice za Colignyja. Če obesiš veleizdajalca, pravi ta glas, izbruhnila bo četrta meščanska vojna. Angleži in Nemci bodo zopet skupno s Hugenoti pustošili krasno Francijo. In ker poslušam glas strahu, ker nočem poslušati glasu pravičnosti, radi tega ne visi vaš prijatelj, admiral Coligny, na vislicah, radi tega sem obvaroval domovino pred nesrečno meščansko vojno. — Zato pa, dragi grof, cenite strah! Strah pogaša ogenj v želji po maščevanju, prepreča

prelivanje krvi, obvaruje narode pred revščino, smrtjo, trpljenjem!"

Nepremično je stal grof pred kraljem, niti besedice ni mogel ziniti.

"To sem zaupal vam," nadaljeval je kralj, "iz posebne naklonjenosti z ozirom na vaše zasluge za hišo Valois. Vašo prošnjo bi bil lahko kratkomalo odklonil; kajti kralj ni dolžan dajati odgovor za svoja dejanja. Toda, kakor sem rekel, hotel sem vas iz posebne naklonjenosti prepričati, da je dvo boj nemogoč. — Sedaj pa idite, ljubi grof! Idite, — — nekdo prihaja!"

Gospod Artur se je obrnil, da bi se bil pred kraljico priklonil. Kakor brezumen je korakal skozi dvorano, ne da bi se še nadalje zmenil za kraljico in princa. Ko so se pa vrata za njim zaprla, je bil slišati divji, obupen smeh.

Tega smeha pa niso čuli niti Karel, niti oni, ki so mu ravnokar prišli naproti. Dasi ni bil posebno bistroglav, je vendar prvi pogled na kraljico in na njeno spremstvo kralju povedal, da se je moralo nekaj posebnega dogoditi. Ne samo to, čutil je, da bo prišlo nekaj groznega. Neka groza, nek strah ga je začel navdajati, zdelo se mu je, kakor da bi začele polniti dvorano nevidne pošasti. Vekavq avgustovo solnce se je nagibalo zatonu, dvorano je prešinjala v večernem mraku neka groza. Bledega obraza je stala kraljica v črni obleki sredi dvorane, njenega obraza poteze so bile kakor okamenele iz strahu pred tim, kar je moralo priti. Tudi njen mlajši sin, Henrik Anjou-ski izgubil je mahoma vso veselost in lahkoživost, postal je naenkrat nekako čudno resen. — Čmerne ga obraza so stali pri kraljici vojvoda Nevers, maršal Tavannes in Florentinec Albert Gondi. Krčevito so držali svoje meče, vsaka poteza njihovih obrazov je prorokovala nesrečo in smrt. Edino le na obrazu Henrika Lotarin-

škega ni bilo, opaziti nikakega strahu. Bil je vesel, čudovito so se smehljale njegove ustnice, kakor da bi vsak trenutek hotele napovedati bližajočo se zmago. Kdor je pa grofa bolj natanko opazival, bi bil opazil še nekaj drugega: divjo zavest maščevalne zmage.

Dovzetan za vse vnanje vtise začel se je itak nervozen kralj bati in tresti. Trdovratnost njegove matere, grozeče obnašanje ostalih ga je napolnjevalo z nekim strahom. Kakor v omotici je sedel na stol. Njemu ob strani sta sedla Katarina in princ Henrik Anjou-ski. Ostali so stali v polukrogu okoli kraljice in kralja.

"Moj sin!", pričela je kraljica in sicer z glasom, da je vsakega prevzela neka bojazen in groza. "Dolžna sem, da kralju podam nekatera pojasnila, in da se pred vojvodom Lotarinškim opravičim. Čujte torej: Giz ni nabasal puške, ki je bila namenjena Colignuju. Jaz, Vaša mati, sem bila, ki sem hotela Francijo osvoboditi njenega najhujšega protivnika, osvoboditi kraljevo rodbino njenega najbolj zagrizenega sovražnika. Da, jaz sem ukazala, da naj se Coligny usmrti."

Strmeč je zrl kralj na svojo mater, dvignil roki in vzkliknil: "Mati, kaj ste storili!"

"Storila sem," odvrnila je hladno kraljica, "kar je zahtevala užaljena pravičnost, kar je zahtevala potreba in nevarni položaj. Veleizdajalca Coligny-ja niste samo v pohujšanje cele Francije pomilostili, ampak dali mu še moč, da je še nadalje koval spletke proti državi, — — spletke proti Vam, spletke proti kraljevi rodbini. Neumnost bi bila, če bi bila dala orožje svojemu sovražniku v roke. Da bi si zatisnila oči, ko kuje sovražnik peklenške načrte, da bi nas vse uničil, bi bila strahopetna slabost. Zato smo pa sklenili, da bomo upornikom, oziroma njihovemu načelniku kratkomalo strli glavo. Zavezali smo se s častno besedo, zavezali se s prisego, da bomo umorili admira-

la Coligny-ja in pokončali vse prvake in voditelje Hugenetov, ki so sedaj v Parizu zbrani."

"Grozno!", je vzkliknil Karel. "Iz tega ne bo nič! Grozno — — grozno, vse pomoriti! Kdo je vam dal za to pravico in moč?"

"Okolščine, Veličanstvo!" odvrne mrzlo kraljica. "Okolščine, pravim! Če je ogenj izbruhnil v vaši hiši, ki hoče pokončati vse, boste li vprašali soseda, ki je prišel gasit, kedo ti je dal oblast, da gasiš ogenj? Coligny in njegovi Hugenetji so pa tak ogenj, ki hoče Francijo uničiti. Mi pa bomo gasili, — — in sicer gasili proti vaši volji! — — Ali hočete morda čakati, da bode protestantovski plamen, protestantovski ogenj pokončal Francijo, pokončal, ugonobil vaš prestol? Kakor smodnišnica je celi Pariz. Godrnjanje, mrmranje, preklinjevanje je slišati po vseh ulicah, po vseh hišah, na vseh jeziki! Edino le kralj noče slišati glasu svojega ljudstva. Kralj sliši edino le hinavsko, izdajalsko, zapeljivo besedičenje in šepetanje voditelja upornih Hugenetov. — — Zato se pa sedaj ne gre za to, ali vi odobravate naš načrt, ali ukazujete, da ga izvršimo, gre se edinole za to, ali hočete biti toliko pameten in moder, da potrdite to, čemur se izogniti ne moremo?"

Kralj se je spomnil minulega večera v znani gostilni, uvidel, da ima mati prav, ogorčenje je izginilo iz njegovega srca, napolnila ga je bojazen in strah.

"Vojvoda," obrnila je kraljica na vojvodo Nevarskega, "Vaša skušenost, vaša zvestoba, vaša modrost naj pojasni kralju sedanjemu položaju!"

Kakor je bila brezobzirna Katarina, ravno tako brezobziren je bil vojvoda v svojem obnašanju in govoru. Trd je bil njegov glas, bil je tuintam prav grozeč. Stal je pred kraljem kakor učitelj pred svojim učencem. Marsikaj je rekel, kar bi bilo v drugem položaju razdražilo in razkačilo kralja; sedaj pa, boječ se za svojo svobodo in morda celo za svo-

je življenje, je mladi, slabotni kralj vse mirno poslušal.

"Če hočemo skrajno nevarni položaj sedanjih razmer poznati, ne potrebujemo ničesar drugega, kakor zdravo pamet," pričel je Nevars. "Ker je pa pogled, razum Vašega Veličanstva silno trpel vsled slepilnega in nevarnega občevanja s Coligny-jem, hočem nevarnost položaja za Francijo in vašo vzvišeno osebo pokazati kolikor mogoče kratko in jasno. — — Česa so zmožni Hugenetji, to nam kaže preteklost. Vse njihovo stremljenje, vsi njihovi načrti niso ničesar drugega kakor izdajstvo, prekucije, vnebovpijoče krivice proti katoliški veri, poboji in umori. Če je Vaše Veličanstvo mislilo, da bo zlepa ukrotilo hugenotsko zverino, potem je bila to velika zmotna. Prekucije se nadaljujejo. Zveze s najhujšim sovražnikom Francije, z Anglijo, niso Hugenetji niti za trenutek prekinili. Nemški protestantje čakajo samo na migljaj, da bodo pričeli z ropanjem in pustošenjem Francije. Za vse svoje trditve imam dokaz. Njeno Veličanstvo, kraljica, je mislila, da bo zatrla grozečo nevarnost, če da umoriti Coligny-ja, — — bila je to velika zmotna. Na Coligny-jevo mesto bo stopil kdo drugi. Edina pomoč, edino sredstvo: Pasti morajo vsi načelniki, vsi voditelji Hugenetov! Za to imamo sedaj najboljšo priložnost. Vsi voditelji upornikov in prekucuhov so sedaj zbrani v Parizu. Z enim sami udarcem bomo lahko za vedno končali meščanske vojne, za četrto meščansko vojno namreč se sedaj pripravljajo Hugenetji. Brze sele so poslali včeraj v Anglijo in Nemčijo. Prej ko si mislimo, bodo angleške ladije vkrcane v naših pristaniščih, nemške čete bodo prekoračile naše meje. In poslednje reči bodo hujše ko prve. Maščevanje in divji fanatizem žene Hugenate pri vsih njihovih naporih. Brez strahu groze vsakemu. Groze maščevanje kraljici in vsakemu, ki je zvest hiši Valois,

Lilija iz raja

K.

MOLČE so korakali drug za drugim. Vendar na njih hoji se jim je videlo, kako težko gredo, kako radi bi se bili obrnili in šli nazaj proč od Jeruzalema, ne v

Jeruzalem.

Ko pridejo blizu Betanije so jim pa že ljudje, katere so srečevali in kateri so vedeli o prijateljstvu Lazarjevem do Gospoda in njegovih učencev, pripovedovali: "Lazar je že mrtev in že štiri dni v grobu."

Solze so vsem porosile oči. Vendar pa je Gospod mirno korakal dalje.

Cel Jeruzalem je bil v žalosti, ko se je razvedelo o smrti velikega dobrotnika Jeruzalema, Lazarja iz Betanije. Cel Jeruzalem je bil tam in spremil k zadnjemu počitku moža, ki ni imel sovražnika v celem narodu; dasi ga je poznal cel narod. Berači so pač bili najboljši razširjevalci raznih novic, kakor tudi slave kakega človeka. Bili so živi časniki.

Marta in Marija sta bili pa netolažljivi radi izgube ljubljenega brata. Malo je bilo družinic v celem židovskem narodu, kjer bi se bila družinica tako ljubila, kakor so se ti trije brat in dve sestri. Bili so vsi enega srca in enega duha. Sedaj je sestrama smrt pokosila ljubljenega brata,

gospodarja in očeta. Kaj čuda, da jima je srce pokalo žalosti in bolesi.

Vsi najimnitnejši možje duhovskega in svetnega stanu so se zato zbrali v hiši Marte in Marije in ju skušali tolažiti.

Marta in Marija sta povabili tudi mater Jezusovo k smrtni postelji brata Lazarja. Toda bilo je predaleč. Marija ni mogla priti o pravem času v Jeruzalem, dasi je šla takoj na pot, ko je izvedela, kako težke ure imata ubogi sestri, njeni prijateljici. Tudi mati prerokova je namreč pogosto obiskovala Lazarjeve in vsikdar, kadar je bila v Jeruzalemu, je tudi ona stanovala pri Lazarjevih. Ko se je Marija spreobrnila je velikokrat po cele tedne preživela v borni kočici pod skalami v Nazaretu.

Polna palača Judov iz Jeruzalema je bilo pri Marti in Mariji, ko jima je prišel služabnik povedat, da Jezus prihaja. Dasi jo je bolelo srce, zakaj ni božji učenik prišel preje, ko je poslala po njega, ko je Lazar še živel in ga ni ozdravil, vendar njuno srce, utopljeno v žalost ni več mislilo na to. Potrebovalo je pred vsem tolažbe božjega učenika. Zato je Marta takoj vstala in odhitela Gospodu naproti. Marija je ostala doma pri gostih. Pred Betanijo kake pol ure hoda je srečala Jezusa in učence.

Zajokala je kot dete pri ma-

teri in pokleknila predenj v globoki boli in mu narahlo povedala, kaj jo je žalilo najbolj za časa teh prežalostnih trenutkov bratove smrti.

"Gospod, ko bi bil ti tukaj, moj brat ne bi bil umrl." Postala je nekoliko. Očitane je to bilo. Zato se je pa takoj ustrašila, da bi ne žalila tolikanj ljubljenega učenika. Zato je takoj izrazila svoje zaupanje vanj. Takoj mu je hotela pokazati, da vendar še upa vanj s celo dušo kot dosedaj. Zato je takoj dostavila:

"Pa tudi sedaj vem, da ti bo dal Bog, karkoli boš prosil Boga."

Gospodu se je sestra smilila. Bil je vidno ginjen.

"Tvoj brat bo vstal," ji pravi odločno.

"Da, Gospod verujem, da bo vstal ob vstajenju poslednji dan." Hotela je povedati Gospodu, kako živo vero ima v nauke, katere je čula od njega.

"Marta, jaz sem vstajenje in življenje. Kdor veruje vame bo živel, čeravno umrje. In nihče, kdor živi in veruje, ne bo umrl vekomaj. Ali veruješ to?"

"Kajpada, Gospod, jaz verujem, da si ti Kristus, Sin živega Boga, ki si prišel na ta svet." Žalostna sestra je izlila vso svojo vero pred Gospoda in mu hotela pokazati, da je poskušnja, na katero jo je Gospod postavil, dobre prestala.

"Kje je Marija?" vpraša lju-beče Gospod.

"Doma je. Jo grem takoj poklicat," je rekla Marta in odhitela pred Jezusom domov.

Jezus se je vstavil na mestu, kjer sta se srečala z Marto in sedel na kamen ob potu. Velika množica ljudi se je mej tem časom zbrala iz vasi okrog Jezusa. Ko so namreč videli Marto hite ti iz vasi, so šli za njo. Ko se je razvedelo, da prihaja Jezus, hitela mu je nasproti večja množica, kajti vsi so bili radovedni, kaj bo ta veliki prerok naredil sedaj, ko mu je umrl najboljši prijatelj. Vsem se je že čudno zdelo, da ga preje ni bilo v Betanijo in so ga že trdo obsojali radi tega.

Marta ni hotela cele množice prijateljev v hiši razburjati, zato je skrivaj pošepnila sestri: "Marija, Gospod je tu in te kliče."

Takoj je odhitela iz hiše.

"Že zopet gre k grobu jokati, so rekli. "Ne pustimo jo samo." pravi eden izmed njih. "Za njo moramo!" In vsa družba se je dvignila in odšla za njo. Začudili so se pa, ko ni šla k grobu temveč je hitela ven iz vasi.

Ko pride pred Jezusa je tudi Marija grenko zajokala. Tudi ona je dala duška svojim čutilom in mu rekla isto kot Marta.

"Gospod, ko bi bil ti tukaj, bi moj brat ne bil umrl."

Solze te blage duše so ganile Gospoda. Nobene besede ji ni rekel, s katero bi jo bil tolažil. Preveč je tudi njega srce bolelo. Vendar, ko je videl to žensko v tolikem joku, ni mogel več odlasati tega, kar je mislil storiti.

"Kam ste ga položili?" je vprašal mirno in potem šel za Marijo in njeno družbo.

"Gospod, pridi in poglej," mu je rekla. Tu se pa Gospod ni mogel več premagati. Njegovo rahločutno človeško srce je bilo preveč ganjeno. Preveč je čutilo so-

čutje z nesrečnima ženama. In potok solza se mu je vlil iz oči in zajokal je tudi on. Vsi so osupnili.

"Jezus joka," je zašepetal apostol in vsi so z njim zajokali.

Židje pa, ki so mu bili gorki in ki so bili že vsi polni mržnje do njega, kajti cel Jeruzalem je bil že do skrajnosti nahujskan proti njemu, so se mu posmehovali češ: "Ali ni mogel ta, ki je sleporojencu odprl oči, tudi storiti, da bi ta ne bil umrl?"

Pri grobu je Jezusa pretreslo sočutja in žalosti in glasno je zajokal. Vse je jokalo z njim.

"Poglejte, kako ga je ljubil," so vsi rekli med seboj.

V tem pride k grobu tudi Marta.

Vseh oči so bile nanj vprte. Kaj bo sedaj naredil. Vsi so pričakovali nekaj posebnega. Vsem se je zdelo, da mora nekaj posebnega narediti, ko ga je vendar tako ljubil.

Ko so tako nekoliko časa vsi jokali, obrisal si je slednjič Gospod solze z oči in potem stopil k grobu in rekel glasno, da ga je vsakdo lahko slišal: "Odvalite kamen, ki pokriva grob!"

Marta se je prestrašila. Takoj se je pokazala njena skrbna duša. Takoj se je zbala za Gospoda.

"Gospod, že smrdi. Štiri dni že leži."

"Marta, ali ti nisem rekel, da boš videla čast božjo, če boš verovala."

Toda radovedna množica, ki je komaj čakala, kaj se bo zgodilo, je takoj skočila k grobu in v nekoliko minutah je bil kamen že odvaljen.

Večerno solnce se je ravno nagibalo globoko proti zatonu in obžarjalo celo okolico s čarobnim sijajem.

Jezus stopi prav tik groba in razprostre svoje roke visoko proti nebu in vpre oči kviško. Neka

nebeška čaroba ga je obsejala. Vsi so strmeli nad njim.

"Oče, zahvalim te, da si me uslišal. Pa jaz sem vedel, da me vselej uslišiš. Toda zavoljo ljudstva, ki stoji tu okoli, sem rekel, da bodo verovali, da si me ti poslal."

Za trenutek pomolči. Vse je bilo ginjeno. Še Marta in Marija sta si brisali solze.

Nato se pa obrne proti grobu in pogleda v grob in zakliče z velikim glasom, ki se je razlegal daleč na okoli: "Lazar, pridi ven!"

Vse je zatrepetalo, kaj bo sedaj in se vspenjalo na prste, da bi vsi videli v grob.

Nekoliko sekund je bilo vse tiho. Samo temna votlina, vsekana v živo skalo, kjer je ležalo truplo Lazarjevo, je zijala proti ljudem.

Toda naenkrat vse prestrašeno zakriči in zbeži od groba.

"Kaj je to? Je to mogoče?" kriči vse vprek. "Lazar, Lazar, Lazar je vstal!"

Tam iz temne votline je pa res prihajala počasi bela postava Lazarja. Bil je tesno povit v bele tančice, da je mogel le s težavo hoditi. Ko je stopil iz groba na solnce, oziral se je prestrašeno okoli sebe, kakor človek, ki se je prebudil iz težkega spanja. Mel si je oči: Videlo se mu je, da ne ve, kaj se pravzaprav z njim godi. Obraz je bil še smrtno blede. Kri se še ni razgrela. Solčni žarki so se vprli v njegovo postavo in jo čudno razsvetlili. Bil je prizor, kakoršnega nobeno pero opisati in noben čopič naslikati ne more. To se je dalo samo čutiti. Zato ni čudno, da je množica najprej s strašnim glasom prestrašena zakričala, potem pa v strašnem smrtnem strahu zbežala. Da bi bil to res živi Lazar, tisti Lazar ki je bil že štiri dni v grobu? — Ne, ne! To ni mogoče. Tega noben navzočih svojim lastnim očem vrjeti ni mogel.

"Strah," "Duh," so vsi zakričali, ko so se obrnili nazaj in še enkrat pogledali, če so prav videli.

Toda v tem je bil pa Lazar že popolnoma zunaj in se začne živahneje gibati, kolikor bolj se je strjena kri v njegovih žilah oživljala in začela zopet svojo pot po žilah in po telesu.

Božji Odrješnik je pa mirno stal pri grobu. Obraz in oči je imel še vedno uprte proti nebu. Njegova božja duša je bila še vedno v občevanju z nebeškim Očetom, ki je povelečeval svojega sina, poveličal — v smrt.

Ko je bil Lazar že tik pri njem, se je obrnil proti njemu in se mu prijazno nasmehljajal.

"Razvežite ga in dajte, da bo mogel iti," ukaže najbližje stoječim.

Toda nihče si ni upal priti bližje.

"Razvežite ga in dajte, da bo mogel iti," je ponovil proti apostolom.

Apostoli so bili enako prestrašeni, kakor vsa množica in so enako zbežali proč od groba.

Ko so čuli ta ukaz božjega učenika, so dobili nazaj nekoliko poguma, da so se vstavili in začeli

li prav počasi iti nazaj proti grobu. Le s strahom so pristopili k Lazarju in mu začeli odvezavati povoje, s katerimi je bil povit.

Ko so ga odvili, začela so preje smrtna bleda lica že nekoliko rdeči. Pogledal je še enkrat na vse strani, kakor bi se hotel prepričati, je li res, kar se godi, ali kaj. Pogleda najprej Jezusa in ga za trenutek motri, kakor bi premišljeval, če ga pozna. Spomin se mu je vračal nazaj. Potem pogleda po množici in jo motri. Pri bolj znanih obrazih dalje časa postoji.

"Lazar, ljubi brat," zakričita sestri, ki sta se ojunačili in videli, da je to res brat Lazar ne pa samo njegov duh. Pritekli sta iz množice k njemu in padli na kolena.

Krik sester ga je popolnoma predramil.

"Moj Gospod in moj Bog," je zaklical Lazar, zakril si obraz in padel na kolena pred Jezusa in poljubil njegovo obleko.

Le počasi je množica spoznala, da vse to niso sanje, da se vse to res godi in se zavedala velikanškega čudeža, katerega je bila priča. Strah jih je minil in začu-

tili so vsi bližino božjo. Bili so ginjeni. In ko so videli Lazarja pri Jezusovih nogah vsega ginjenega in ko je potem Lazar še objel svoji jokajoči sestri, ni ostalo suho nobeno oko. Ko se je pa iztrgal iz objema ljubljenih sester, da pozdravi še ostale svoje številne znance in prijatelje, nastal je prizor, katerega je zopet nemo goče popisati.

Vse vprek je kričalo in se gnetlo okoli njega. Vse ga je objemalo in mu stiskalo roko. Vsak se je hotel sam prepričati, če vidi prav ali ne, ali je to res celi Lazar tudi njegovo telo, ali ne.

V slovesnem sprevedu in z nezmernim krikom ga je množica peljala domov, kjer ni bilo veselja ne konca ne kraja. Cele množice ljudstva so se začele kmalu potem vsipati iz Jeruzalema proti Betaniji, kajti novica o tem čudežu je šla po mestu kot ogenj. Vse je hitelo ven, da se prepriča o resnici teh poročil. Ker je bilo že veliko tujcev radi bližajočega se velikonočnega praznika v Jeruzalemu, je bila množica še številnejša.

(Dalje sledi.)

Naše romanje.

Toliko je odločeno, da odidemo prvi teden v mesecu juliju in pridemo v Ljubljano nekako 20. julija.

Šli bomo v Cherbourg, v Pariz, v Rim, kjer ostanemo nekako teden. Iz Rima bomo šli v Asizi, v Paduo, Benetke, Ljubljana.

Za dom je odločenih od 4 do 6 tednov. Program za domovino bomo naredili na poti. Naredili bomo več skupnih izletov v razne kraje domovine. Nazaj grede gremo v Lurd, kjer ostanemo tri dni. Od tod skozi Pariz nazaj.

Kdor bi ne hotel ali v Rim, temveč bi hotel naravnost domov, ali nazaj grede, kdor bi ne hotel v Lurd, ta se bo lahko tudi za to odločil. Vendar svetuje se

vsakemu, da bo šel gotovo v Rim po svetoletne odpustke.

Z istim parnikom bodo šli tudi katoliški ameriški Slovaki, katero romanje prireja slovaška ženska katoliška podporna jednota.

Kdor misli iti naj za to ne odlašaj, ker bo od strani Slovakov udeležba jako velika. Zato, ako misliš iti, dragi rojak, odloči se takoj in nam sporoči.

Vabimo pa vse Slovence in Slovenke, kdor količkaj more, naj se odloči za to romanje. To bo nekaj, česar še ni bilo. Tiste dolarje, katere te bo vožnja stala, boš že prebolel. Take prilike pa nikdar več ne bo. Kako prijetna bo pot na parniku, kakor po železnicah, ko nas bo veliko. Imeli

bomo povsodi boljšo postrežbo in večje udobnosti. Zanimivo bo, ogledati si tudi razne kraje, katere si človek ne more ogledati, ako gre sam. Posebno bo zanimivo doma v domovini, kjer bomo nastopili skupno in se pokazali narodu doma.

Šli bomo skupno na razne izlete in božje poti, kar bo dobro in prijetno za nas. Objednem se bomo pa predstavili doma, da nismo Amerikanci podivjanci, kot kakoršne nas le prevečkrat smatrajo radi nekaterih pijancev, ki so se vrnili domov taki.

Zato bi bilo v resnici želeto, da bi bila udeležba, kolikor mogoče velika. Zato, kdor le zmores, odloči se in pojdi z nami.

Fr. Kazimir, O. F. M.

Rev. Francišek S. Mažir --- srebrnomašnik.

LOVENCI v Ameriki smo lahko ponosni na svojo slovensko duhovščino v Ameriki, morda lažje, kakor kateri drugi slovanski katol. narod. Pri nobenem drugem narodu se duhovščina ni toliko izkazala, kakor pri nas Slovencih. Poljakov je v Ameriki nad 5 mi-

te ali Michigana, pa boste videli, kako s spoštovanjem ga bo čul vsak Amerikanec brez razlike vere ali narodnosti. Enako škof Trobec.

Kako smo ameriški Slovenci lahko ponosni na svoje Monsignore, katere smo imeli. Monsignor Buh, koliko je storil za severno Minn. bodisi med prvotnimi Ame-

benediktinske opatije St. John, velikega pionirja civilizacije v srednji Minnesoti. Da, toliko prominentnih mož iz tega stanu smo imeli v Ameriki, ki so nesli naše slovensko ime pred ameriško javnost, da zasluži ta stan vzlasti nas ameriških Slovencev veliko spoštovanje in priznanje. Zato pa ni samo grdo in podlo od par naših

Rev. Fr. S. Mažir. srebrnomašnik.

lijonov, pa so dobili prav te dni še-le petega škofa. Čehi so imeli samo enega. Slovaki in Hrvatje nobenega. Mi smo jih imeli pa že pet. Pa to bi še ne bilo ravno tako častno, ko bi ti škofje ne bili prominentni v svoji službi za Boga in za narod. Izgovorite ime Baraga kje na severu Minneso-

rikanci — Indijanci, bodisi med prvimi naseljenci onih krajev. Koliko so storili za Boga in narod naši Indijanski misijonarji od frančiškana Levca do benediktina P. Simona Lampeta, katerega dolgoletno delovanje med Indijanci je bilo ovenčano že s tolikimi uspehi. Imeli smo Slovenca opata

propalic za uredniškimi mizami, da se drznejo blatiti ta stan med nami, temveč je tudi črna nehvaležnost in kaznjiva zlobnost.

Če kateri drugi narod v Ameriki, moral bi pred vsem slovenski dajati priznanje temu stanu.

Med še sedaj živečimi možmi iz duhovskega stanu pa imamo ene-

ga, katerega zasluge in delo bodo znali ceniti Slovenci še-le, ko ga več ne bo med nami in to je srebrnomašnik, Rev. Frančišek S. Mažir, slovenski župnik v Springfield, Ill.

Ta častitljivi mož je na prav skromen in tih način obhajal na starega leta 31. dec. 1924. svojo srebrno mašo v svoji revni cerkvi Sv. Barbare. Izvedeli smo o tej slavnosti še-le skoraj dva meseca pozneje, ko se je poročevalec iz te naselbine spomnil svoje dolžnosti, katero je zanemaril preje in nam o tem sporočil.

Vsi, ki poznamo dobrega Father Mažirja, ki poznamo njegovo skromnost, njegovo pohlevnost, se seveda vsemu temu nismo čudili. Vedeli smo, da bo naredil tako, kadarkoli bo obhajal kako slovesnost.

Kakor poroča "Edinost," je č. g. ravno vstal z bolniške postelje, kjer je preležal celih sedem tednov. Imel je peto sv. mašo sam, brez asistence. Njegovi ljubljenci, šolski otroci sv. Barbare, so mu peli in vsi pristopili zanj med sv. mašo k sv. obhajilu, proseč ljubega Boga, da bi jim tega dobrega in skrbnega duhovnega očeda ohranil še dolgo zdravega in čilega.

Župljani kot taki, nismo nič čitali, da bi se bili ta dan kaj spomnili svojega župnika in bi mu rekli vsaj mali "Bog lonaj!" za vse obilne žrtve. Morda so, pa poročevalec tega ni sporočil. Če so, so storili samo sveto dolžnost, če niso, pa so zelo grešili, proti najlepši čednosti — hvaležnosti.

Morda nihče v Ameriki ne pozna delovanja in trpljenja Rev. Fr. S. Mažirja v Springfieldu, tako od blizu, kakor ga pozna podpisani. Imel sem priliko ne enkrat, od kar je tam on župnikom, osebno videti njegovo pravo apostolsko in misijonsko delovanje, objednem pa tudi mučeniško trpljenje. Ako bi jaz vedel, da bo imel Father Mažir svojo srebrno mašo, veste, kaj bi mu poslal v simboličen dar za njegov jubilej?

— Veliko trnjevo krono z velikimi trnji. To bi najbolj jasno povedalo zgodovino njegovega pastirovanja v Springfieldu.

Kakor bi bilo danes, se še spominjam, ko sem pred nekako osmimi leti prvič prišel iz New Yorka v Springfield na njegovo povabilo, da sem imel sv. misijon v njegovi cerkvi sv. Barbare. Takrat sem videl na lastne oči plemenitost, požrtvovalnost in apostolski duh tega moža. In od tedaj ga spoštujem kot moža in duhovnika "secundum cor Jesu" — "po Srcu Jezusovem." Takrat ni imel nikogar pri sebi, da bi mu kuhal. Za opoldne sva šla na obed v bolnišnico k sestram Frančiškankam. Za večerjo sva si pa sama skuhala. Zgodilo se je, da sva prišla zvečer domov lačna, pa je šel Father Mažir na vrt, naroval salate. Otrebila in očistila sva jo, pa vsak kos kruha v roke — pa sva večerjala. Da, samo Bog v nebesih ve, kolike so bile žrtve, katere je ta gospod prenesel tam doli v tej fari za svoj narod in svojega Boga.

Naselbina ni majhna. Prav krasna župnija bi to bila. Toda slabo rdeče časopisje se je zajedlo v to naselbino kakor tuberkulozni bacil v zdrava pljuča in izmozgavalo življenski sok iz naroda predno je mogel priti zdravnik — duhovnik s svojimi protistrupi, z božjimi nauki, ki bi zamoril te bacile in rešil naselbino. Prepozno je prišel Father Mažir. Razdiralno delo teh bacilov je zašlo predaleč v maso. To sem videl med misijonom. Pvsod po naselbinah sem sedaj videl, da jih misijon pripelje vsaj dve tretjini nazaj na pravo pot. Ne tako v Springfieldu. Cerkev je bila sicer polna, toda ne Slovencev, temveč Slovakov. Katoliško slovensko društvo naselbine je bilo prav tako okuženo, kakor nekatoliška in je povzročalo dobremu g. župniku marsikako grenko uro. Ni mu pomagalo rešiti za vero, kar bi se bilo dalo še rešiti, temveč se je postavilo med njim in med ljud-

stvo, da je preprečevalo vpljiv in vspeh, katerega bi bil lahko dosegel. Kako predrzni so bili ti nasprotniki in kolika zaslepljenost je vladala med tem ljudstvom, mi je pokazal slučaj ravno pred sv. misijonom. Nekoliko ur po mojem prihodu, v soboto večer, bilo je prve dni maja, pride v župnišče mlad fant in prinese g. župniku in meni vsakemu po eno številko majeve izdaje "Proletarca" z besedami: "Naše društvo (seveda S. N. P. J.) je naročilo večje število našega delavskega (?) lista in ga razdajam zastonj po hišah, sem ga pa še vama prinesel." — Tolika nesramna predrznost! Vendar pa to jasno kaže razmere, v katerih je moral delovati g. Mažir. Vse, kar je poskusil, se je napačno razlagalo, zavijalo in preprečilo. Vse, kar se je dalo, so poskusili proti njemu, da so mu metali polena pod noge in sproti podirali, kar je on s tolikimi žrtvami in trudi sezidal. Silno veliko težav mu je povzročilo to, da sosedna ne-slovenska duhovščina ni podpirala njegovega delovanja. Ako se prav spominjam, je imel celi čas nekako 20 oseb, ki so ga podpirale pri župniji. Vse drugo je imel proti sebi in proti župniji. In tu se je pa pokazal njegov veliki duh, njegova velika vera in zaupanje v Boga, pa tudi njegova spretnost in zmožnost. Vsak drugi bi bil že zdavnaj otresel prah s svojih črevljev, po besedah Jezusovih in šel v bolj hvaležno in lažje polje. Father Mažir ni tega storil. "Za božjo voljo," je večkrat rekel, "jaz naj pustim sv. Barbaro in župnije ne bo več. Kdo bo hotel tako-le župnijo! Ne, ne! Žrtvovati se treba." In res delal je dalje, trpel je dalje in prenašal od leta do leta večje žrtve.

Toda njegov duh, njegova plemenitost, katero so lastni rojaki zavrgli, so pobrali drugi — je pobralo celo mesto Springfield. Tako se navadno vedno zgodi. Bog ponudi kakemu narodu, kaki naselbini blago srce. Ako ga no-

če sprejeti, ponudi ga Bog drugemu, ki ga pa zna ceniti in se z njim okoristi. Tako je Bog naredil s Fathrom Mažirjem. Celotno mesto Springfield ga pozna, ceni in spoštuje in — ljubi. Najpopularnejša oseba je v mestu. Spominjam se, ko sem prišel na misijon v Springfield. Ranjki Mr. Grmovšek, bi me imel priti čakati na postajo. Toda ni ga bilo, zamudil je. Stal sem na postaji in čakal. Ker ga le ni bilo, stopim k nekemu dečku, ki je prodajal časnike in ga vprašam, če ve, kje je "St. Barbara's Church." "O, vi hočete "Father Mejer Church?" "Oh, he is a good man!" takoj dostavi.

"Ali ga poznaš?" ga vprašam.

"Kdo pa v Springfieldu ne pozna Father Mejerja!" mi pravi.

Njegova cerkev je cerkev konvertitov. Po 50 do 100 jih spreobrne v svoji cerkvi vsako leto v katoliško cerkev. Zunaj kje se sestane s kakim plemenitim srcem, kakor je on. In ne bo dolgo, ko bo začel hoditi k njemu na poduk in kmalo bo sprejet v cerkev.

Ker ga pa vse mesto spoštuje, ni čuda, da mu celo mesto tudi pomaga pri župniji. Sezidal je krasno župnišče, ki je stalo nad deset tisoč. Pa mu župnija ni dala morda \$100.00. Vse drugo mu je dalo mesto. Kjer je kak slavnostni banket, kjer je kaka patriotična slavnost, Father Mažir

je gotovo častni gost in glavni govornik. Angleščino namreč obvlada, kakor najbolj izobražen Amerikanec.

Zato ni čuda, da ga je zbornica Illinoiške države tudi enoglasno izvolila za svojega kapelana. Kadarkoli je zasedanje državnega zbora, on, katoliški slovenski duhovnik začenja seje z molitvijo. To je velika čast in odlikovanje za nas ves slovenski narod v Ameriki.

Njega si je tudi izvolila državna milica za svojega vojaškega kapelana. 130. infanterijskega kora in častniki so si ga pa še posebej izbrali za svojega duhovnega voditelja. Njegova globoka izobrazba, vzlasti pa njegova duhovniška skromnost in pobožnost ga jim je naredila priljubljene. In tu je dosegel velikanske vspehe zlasti med nekatoliškimi vojaki, katerih veliko je pridobil, da so pristopili v katoliško vero.

Zlasti so pa nepopisne njegove zasluge za otročiče. Tu je pa Father Mažir doma. Tako pa ne zna nihče pridobiti otroška srca, kakor ravno on. Njegova šola je napolnjena in je ena izmed najboljših šol mesta Springfield po izjavi vseh strokovnjakov. Kolikor bolj so odraščeni proti njemu in mu grene življenje, toliko bolj ga pa ljubi mladina. Pravijo, kogar otroci radi imajo, ta je dober človek. Ako je to res, potem je Fa-

ther Mažir najboljši človek, ker malo je duhovnikov, katere bi otroci tako ljubili, kakor ljubijo otroci Fathra Mažirja.

Father Mažir ima velike zasluge tudi za naše časopisje. Pred dvema leti se je hudobni duh zvezal z angelji luči, da bi uničil naše podjetje. Ko je to izvedel Father Mažir, bil je takoj na nogah in v boju za obrambo naših listov in tiskarne, zlasti lista "Edinosti." Pisal je raznim oblastem in jih opozoril na velikansko nesrečo za cel katol. narod, ako bi tiskarna morala prenehati in listi, zlasti Edinost prenehati. In da sovražniki niso vspeli, gre velika zasluga Fathru Mažirju.

Zato pa prihaja pri tej slavnostni priliki našega Srebrnomašnika, Fathra Mažirja, tudi Ave Maria in mu kar najiskrenejše iz srca čestitamo k temu jubileju in mu želimo še obilo božjega blagoslova v njegovem delovanju in še dolgo let zdravja in zadovoljnosti, da bi mogel še veliko dobrega storiti za Boga in za narod, da bi se ta njegov sedaj srebrni venec spremenil v zlati in bi mogel obhajati v zdravju tudi še svoj zlati jubilej.

Father Mažir, Bog Vas živi! Bog Vas blagoslovi! Hvala Vam pa tisočera za vse, kar ste za svoj narod in tudi za nas storili! Bog Vam plačaj!

Father Kazimir.

Nesrečna številka 13.

Pri neki večerji, katere se je udeležil tudi francoski kralj Ludovik XVIII., so izostali nekateri povabljeni, tako da je bilo natančno trinajst navzočih. Pogovor je zaraditega nanesel na to številko, ki so jo imeli za nesrečno. Kralj, ki je bil zelo praznoveren, je postajal nemiren.

Eden njegovih ministrov je to zapazil in dejal: "Pomen tega števila nam osvetljuje najbolj dohodek, ki ga je doživel Ludovik

trinajsti, ki je pred dvesto leti vladal Franciji. Ker je bil trinajsti svojega imena, so mu prijatelji prorokovali vse mogoče nesreče. A on tega ni vrjel. Da dokaže, kako napačno je misliti, da prinaša kaka številka nesrečo, je povabil nekoč dvanajst ljudi k večerji, tako da je bil on sam trinajsti. In odslej se je dosledno držal tega — dokler —"

Kralj je pobledele in nemirno vskliknil:

"Govorite dalje, minister!"

Minister se prikloni in nadaljuje: "Dokler se ni usoda bridko maščevala!"

Noben navzočih se ni upal govoriti, le kralj je, težko dihajoč, rekel: "Na kak način? Ne mučite nas!"

"No," nadaljuje minister, "pomislite, vsi navzoči so v teku zadnjih dvesto let umrli!"

Dve duhovni materi.

IMETI sina pred oltarjem Gospodovim, zlasti še misijonarja, ki hiti od naselbine do naselbine širit božje kraljestvo — kateri srce dobre krščanske matere si ne želi te prevelike sreče? Veliko mater koprni po tej sreči!

Vendar Bog je Gospodar poklicov in pokliče v svojo službo mladeniča, katerega sam hoče. Zakaj enega pokliče in drugega ne — to je skrivnost njegove božje Previdnosti. Mi tega ne vemo!

Ker pa ne more vsaka mati postati telesna mati duhovnika ali vsaki oče, telesni oče sina duhovnika, misijonarja, je pa še drug način odprt onim, ki bi vendar radi to srečo — **duhovni način.**

Bog kliče v svoj vinograd — čudno, vendar resnično! — največ sinove revnih, večkrat najrevnejših družin. Najbrže zato, ker je sam tako ljubil uboštvo, da se je rodil iz najbolj siromašne družine Judovskega naroda. Toda šole stanejo. Tako se veliko veliko izvrstnih poklicov izmed teh revnih poklicancev izgubi, ker — ni — — — denarja, ni sredstev, da bi ta ali ta revni deček mogel v šole. Tu je veliko polje za take dobre duše. za taka plemenita srca, ki bi vendar življali srečo in čast matere ali očeta duhovnika. Ti morejo "za svojega" sprejeti katerega teh siromačkov in mu pomagati do poklica, kamor ga Bog kliče in sprejeti nase breme za vzgojo enega izmed njih. Telesna mati dostikrat nima nobene, ali vsaj ne velike zasluge, ako je sin prišel do oltarja. A-

ko pa taka dobra duša sprejme "za svojega" takega mladeniča in mu pomaga do oltarja, je pa gotovo vsa zasluga njena ali njegova in pa tudi veliko zasluženje pri Bogu. Na ta način more kdo postati duhovni oče ali duhovna mati duhovnika.

To smo oznanili v slovaškem in angleškem listu.

Hvala Bogu — danes moremo že oznaniti preveselo vest, da sta dva naša revna študenta, en dijak Slovak in klerik Slovenec dobila vsak tako duhovno mater, ki sta ju "sprejeli za svoja."

Mrs. Anna Hanak iz Olyphanta, Pa. se je zavezala plačevati skozi vsa šolska leta enemu dijaku Slovaku po \$20.00 na mesec, kar že vestno vrši od začetka tega šolskega leta.

Miss C. Dobbs iz Waterbury, Conn. je pa darovala en tisočak, s katerim denarjem, se bo vzgajal en klerik skozi pet let po 200.00 na leto.

Obej duhovni materi sta deležni vseh sv. maš in dobrih del in molitev, ki se opravljajo za dobrotnike našega reda in komisarijata.

Njihov duhovni sin ima pa dolžnost še posebej moliti za nje in darovati pogosto za nje sv. obhajilo.

Vsaka bo povabljena na maš-

niško posvečevanje in na novo mašo duhovnega sina. Ako bi pa duhovna mati ne mogla, prišel bo njen duhovni sin k njej, v njih župnijo kmalu po novi maši, da se ji bo osebno zahvalil za veliko dobroto, katero sta mu skazovali.

* * *

Kdor bi pa želel in mogel narediti ustanovo, ki bi na večne čase vzgajala duhovnike in misijonarje reda Sv. Frančiška v našem Kolegiju, se pa zahteva svota \$5.000.00, od katere svote obresti se bodo vsako leto naklanjali enemu izmed študentov v kolegiju za njegovo šolanje. Tak dobrotnik bo pa položil za vedno podlago stalnemu dobremu delu. Ko bo en njegovih duhovnih sinov dokončal svoje šole in prišel pred oltar Gospodov kot mašnik božji, dobil bo takoj nastopno šolsko leto drugi, to ustanovo in se bo šolal za obresti te ustanove do nove sv. maše. In tako bo šlo dalje od leta do leta, od stoletja do stoletja. Vsak teh duhovnih sinov bo pa imel iste dolžnosti do svojega duhovnega ali očeta ali matere kakor prvi glede molitev in sv. maš.

Si morete misliti krasnejšega spomenika kakor ta? Krasen spomenik za seboj, kdor zmore! Kaj so vsi kameniti spomeniki v primeri s takim spomenikom v živih srcih v ljubezni in hvaležnosti in dobrih delih!!!

Kdor ne utrpi toliko naenkrat, more enega dijaka sprejeti za svojega in plačevati zanj ali mesečno ali letno. Morda bi ti zmožel to?

Obema duhovnima materama se pa tudi v slovenščini lepo zahvaljujemo. Bog jima stotero plačaj!

Glasnik društev Najsvetejšega Imena.

Mož vere in trpljenja.

F. T.

TO je bil Anglež Tomaž More, ena najbolj slovečih osebnosti svojega časa. Rojen okrog l. 1480. v Londonu, kjer je opravljal njegov oče službo višjega sodnika, si je Tomaž že od mladosti prizadeval, da postane, po besedah sv. Pavla, na znotraj in na zunaj podoben Kristusu. Na željo svojega očeta se je posvetil pravnim naukom, toda pri tem ni izgubil izpred oči svojega prvega in najvišjega cilja: služiti Bogu in čuvati nad svojimi počutki. Svoje telo in srce je enako strogo vzgajal. K sv. maši je zahajal vsaki dan; rad je tudi ministriral in ne le kot deček in visokošolec, ampak tudi pozneje, ko se je povspel do najvišje državne službe.

Ko je po dovršenih študijah postal advokat, si je na mah pridobil srca bogatih in revnih, plemenitih in zatiranih. Zaradi njegove izredne močatosti in poštenosti so ga poslali rojaki že s 25 letom kot svojega zastopnika v parlament, kjer je odslej še bolj neustrašeno nastopal zlasti za pravice nižjih slojev. Kralj Henrik VIII. mu je l. 1429. poveril celo mesto lord kancelarja, najvišjo čast, ki je takrat mogla doleteti Angleža. Pa tudi ta nova odlika ga ni izneverila veri očetov. Službo nebeškega Kralja je cenil višje nego službo angleškega kralja. Kakor doslej je tudi poslej vestno izpolnjeval božje in cerkvene zapovedi in se kaj rad mudil pred Najsvetejšim. Pri javnih procesijah se ni sramoval nositi Križa in tudi božja pota

je pogosto obiskoval. Zato ni čuda, da ga je ljudstvo ljubilo in spoštovalo kakor svojega očeta. Pa čakala ga je tudi trnjeva pot.

Kralj Henrik se je bil prav v tistih dneh sprl z Rimom. Ločiti se je hotel od svoje zakonite žene Katarine Aragonske in poročiti se z dvorno damo Ano Boleyn. Ker pa papež o razporoki niti slišati ni hotel, je poskusil Henrik proizvesti razporoko tudi proti papeževi volji. Vsled tega so se odnošaji med papežem in kraljem tako postrili, da je slednjič sv. stolica kralja izobčila. Henrik je zdaj tudi v srcu odpadel: izstopil je iz katoliške cerkve, ustanovil zaradi ene ženske "angleško narodno cerkev" in proglasil sebe za vrhovnega poglavarja nove cerkve. Za svojo namero je hotel pridobiti posebno vplivne osebe, tako zlasti splošno priljubljenega Mora in pobožnega kardinala Fisherja. Tu pa si splete naš značajni Tomaž krono mučeništva. Ker ni maral priznati kralja Henrika za „angleškega papeža," je moral v zloglasno ječo Tower, kjer so ga čakale nove poskušnje. Za kraljevo krivoverje so ga skušali pridobiti s prošnjami in grožnjami, z obeti in lažjo, toda globokoverni More je ostal "neizprosen mož jeklen." Niti najbližji sorodniki, žena in otroci, ga niso mogli pregovoriti, da bi krenil s prave poti in se izneveril Bogu. Nasprotno! V teku enega leta, ki ga je prebil v temni in zaduhli ječi, je celo napisal več manjših del, med temi zlasti knjižico "O smrti za vero," kjer svari in roti

prijatelje in znanke, naj vstrajajo v katoliški veri in se ne dajo zapeljati od razuzdanega in pohotnega vladarja. Ko ga je nekoč lastna žena s solzami v očeh prosila, naj se ukloni kraljevi volji, da tako reši sebe in svojo družino, ji reče Tomaž mirno: "Draga Alice, koliko časa, misliš, bom pa še živel, ako izpolnim kraljevo voljo?" — "Morebiti še dvajset let," je odgovorila Alice. More ji poreče: "Ali naj za borih dvajset let žrtvujem večnost?" Kmalu nato je pisal svoji ljubljeni hčerki Marjeti: "Hvala Bogu, da je tudi v tej hudi borbi zmagal duh; na pomoč sta mi prišlo vera in razum, ki sta me uverila, da od te smrti ne bom imel izgube, ampak dobiček . . . K sklepu, Marjeta moja, Ti odkrijem vse svoje srce in Ti rečem: jaz sem se tako udal v voljo Božjo, da nisem nikdar, odkar so me sem pripeljali, Boga prosil, da bi me rešil ječe in otel smrti, ampak da naj postopa z menoj, kakor se zdi najbolje Njegovi sveti volji, ker On bolj ve kakor jaz, kaj je meni v korist."

Dne 1. julija l. 1535. so ga pripeljali pred sodnike. Ker je vstrajal pri svojih dosedanjih izjavah in ni hotel priseči kralju kot svojemu vrhovnemu cerkvenemu poglavarju, so ga obsodili na smrt. Na potu v ječo je čakal njegovo očetovsko srce nov boj. S solzami v očeh sta pokleknila predenj njegova lastna otročiča, sin Ivan in hči Marjeta, ter ga prosila zadnjega očetovskega blagoslova. Ko ju je težko preizkušeni

oče iznova potrdiril v katoliški veri, jima reče: "Kar trpim, četudi nedolžen, se godi po božji volji. odločbe narodov" vendarle ostati Bog pozna moje srce. Udajta se tudi vidva v Njegovo sveto voljo in prenesita potrpežljivo mojo smrt."

Pet dni pozneje so po london-skih ulicah peljali Mora na mo-

rišče. Njegovo obličje je bilo mirno, v rokah je držal križ, oči pa dvigal k nebu. Neka pobožna žena mu spotoma ponudi čašo vina. More se zahvali in odkloni ponudbo, češ: "Kristus ni pil vina, ampak jesih, pomešan z žolčem." Ker so mu na morišču prepovedali govoriti, je prosil okrog stoječe, naj molijo zanj in vstrajajo v katoliški veri. Ko je še

odmolil psalm "Usmili se nas, o Gospod," je zamahnil krvnik s sekuro, pobral Morovo glavo in jo zavil v platno.

Tako je umrl mož vere in trpljenja, eden najbolj plemenitih značajev svojega časa. Papež Leo XIII. ga je l. 1886 s pobožnim kardinalom Fisherjem vred prištel blaženim.

V boju za resnico in pravico.

Piše Prof. Rev. F. Pengov.

MORENOVI BOJI S PERESOM IN PLAČILO.

GARCIA Moreno je mirno dovršil svoje študije in pričelo se je zanj nemirno javno življenje. Že kot dijak je mnogokrat razmišljal prežalostno usodo svoje lepe domovine, a nikdar se kot tak ni hotel intenzivneje pečati s politiko, dobro vedoč, da bi to škodilo resnemu delu v šoli. Imel je v pedagogiki vse drugače zdrave nazore nego državniki, ki zahtevajo pol stoletja po Morenovi smrti, da se vzgaja mladine cele mlade, novo nastale države v političnem, sokolsko-protiverskem duhu. Ko je nagovarjal prijatelj mladega Gabrijela, naj bi spisal zgodovino Ekvadora mu je odgovoril: "Bolje bo, da jo delam." In res jo je jel delati takoj po končanih študijah.

Zavedajoč se istinitosti pregovora: Nemo propheta in patria (nihče ni prerok v svoji domovini) si je izbral za torišče svojega delovanja konservativni Quito, ne pa rojstnega mesta Guayaquil, ki je bilo liberalnega mišljenja in ognjišče večnih zarot in vstaj. Bil je sicer doktor prava, a zoperna mu je bila že sama misel, da bi vodil pravde za denar, ko je videl, da so sodniki in zgovorniki tako grozno podkupljivi. Zato je prevzel uredništvo kon-

servativnega lista. — Po izgonu Floresa iz domovine se je polastil začetkom l. 1876. vlade Roka. Bil je to bogat trgovec, ki je kupil z denarjem zase večino poslancev, zato pa je tudi tako vladal, da je bilo dosti, "zarade" (zaslužka). Proti njemu se vzdigne 25-letni G. Moreno s političnim listom "Bič." S satiro in žgočim dovtipom biča v vezani in nevezani besedi podkupljivost meščanov in nepostavnosti predsednikove. Vlada mu zagrozi z deportacijo (izgonom), a Moreno se posluži svojih državljanskih pravic v še izdatnejši meri. Hotel je pokazati, da ni zastonj študiral prava, da dobro ve, kako daleč sme iti. Posrečilo se mu je ugnati predsednika Roka in obvarovati deželo nadaljnih njegovih trgovskih operacij."

Kot časnikar je proučeval z vso vnemo časovna vprašanja, rane in potrebe domovine, dobre in slabe strani državne uprave; pred vsem pa načela in namene različnih strank. Čitatelji so po krasnih uvodnikih kmalu spoznali, da je v Morenu vstal za Ekvador plemenit, brezmadežen značaj in jasen, visoko izobražen duh. Moreno je v prvi vrsti odkrival brezvestno finančno gospodarstvo in zločinsko razmetavanje in ropanje državnega denarja (davkov) ter trdo stopal na prste prizadetim uradnikom. V oficijelnem gla-

silu opozicije je pisal: "Da, mi smo sovražniki vlade in bomo ostali vedno, dokler bo ravnala tako infamno pristransko; dokler bo uničevala vse upe domovine, sovražniki smo vlade, ker njen načelnik izropava (pljačka) in ruši našo hišo, katere se je bil polastil s silo."

Kmalu nato je grozil eksprezident Flores republiko z invazijo. S pomočjo španske kraljice Kristine in angleškega premierja lorda Palmerstona je obožil bojno mornarico.

G. Moreno je spoznal nevarnost, ki je pretila ne le Ekvadoru, ampak tudi vsem drugim mladim španskim republikam in niti za trenotek si ni pomišljal stopiti s svojim peresom v službo vlade, ki e predstavljala oblast nasproti prekuciji, domovino napram tujini. V novem listu "Maščevalec" je nabijal mogočen alarmlarm, da vzdrami vsa domoljubna srca. "Pri-segam," je klical, "da bomo branili domovino do zadnje kaplje krvi. Raje smrt kot pa suženjstvo!" In res se mu je posrečilo zediniti vse republike, od Venezuele pa doli do Čileja in jih združiti v eno samo mogočno entento. Nevarnost je bila odstranjena.

Vlastodržci so hoteli rešitelju domovine zvezati roke z zlatimi verigami in mu ponujali denarja kot nagrado domovine. A Moreno je spoznal zanjko in odklonil

vsako čast in vsak denar. Hotel je pred vsem ohraniti popolno neodvisnost in proste roke.

Kmalu se mu je ponudila prilika, da se je poslužil svoje svobode. Vlada je jela znova uganjati svoje grdobije. Da vsaj nekoliko omili korupcijo jame G. Moreno piskati na svojo presunljivo piščalko v listu "Vrag." A brezbriznost ljudstva je bila kriva, da se mu ni posrečil namen, da bi politično osamoosvojil svoje someščane. Ekvadorci pač še niso bili zreli za to, da bi si v postavnem boju izvojevali pravice, ki so jim šle po vstavi. Zato sklene Moreno, da jih prepusti korobaču demagoške vladne "porodice" (žlahte), upajoč, da postanejo po dobršni porciji batin dostopnejši njegovim nasvetom. Sam pa gre za nekaj mesecev na obisk v Evropo.

V letu 1846. je postal Moreno mestni svetovalec v Quito; kot tak je uredil dohodarino mesta in njeno uporabo, preustrojil je policijo in vso notranjo upravo. Ob enem pa je dovršil tudi predpisana poizkusna leta za praktično izvrševanje advokature. Kot preizkusni kandidat je pokazal ne samo krasen talent in advokatsko spretnost, ampak tudi najnežnejši čut za pravico, veliko ljubezen do bližnjega in velikodušnost. Najraje je zastopal reveže, od katerih ni nikoli jemal nobenega plačila; za noben denar pa se ni dal kupiti, da bi branil krivico. Ko mu hoče nekoč predsednik sodnega dvora izročiti v obrambo morilca, se ubrani Moreno te naloge z besedami: "Bodite prepričani, gospod predsednik, lažje bi mi bilo izvršiti umor, kakor pa braniti morilca."

To kratko praktično advokatsko delovanje mu je prišlo pozneje zelo prav: spoznal je jasno glavne rane, na kojih je bolehalo ekvadorsko sodstvo in zakonodaja. Vse tedanje južno-ameriške republike so bile v svojih temeljih le posnetek prve francoske republike; zato je temeljil tudi njihov

zakonik na absolutnih človeških pravicah v smislu francoskih bogotajcev. Naravno in cerkveno pravo so smatrali mladi republikanci za davno premagano blodnjo; zato jo tudi niso smeli predavati na vseučilišču. Različni kongresi (narodne skupščine) so nagromadili cel tohu-vabohu zakonov, ki so bili v protislovju med seboj, a tudi v nasprotju s pravim mišljenjem ekvadorskega ljudstva. To ljudstvo je bilo skozi in skozi katoliško in verno, postave pa nekatoliške in brezverske. To nedoslednost je G. Moreno jasno uvidel zato je bila njegova srčna želja: dosledna preosnova državnega zakonika v republikanskem smislu, a na katoliški podlagi. —

Eno leto je ostal Moreno v Evropi, nato pa se je vrnil domov v Ekvador; ni pa prišel sam, ampak pripeljal je seboj jezuite, ki so jih bili na brutalen način pregnali iz Nove Granade. Z modernim in odločnim nastopom se mu je posrečilo pri predsedniku Noboa odpreti sinovom sv. Ignacija iz Loyole vrata v deželo, iz katere jih je bila pred sto leti pregnala španska vlada. Sovražniki Cerkve so kar besneli in pričeli divjo gonjo proti jezuitom. Moreno stopi orkanu nasproti in izda v obrambo obrekovanih redovnikov 60 str. broječo brošuro. V mojsterskem tem spisu dokazuje, da vsa očitanja nasprotnikov proti jezuitom niso nič drugega kot zvijače, kakršne je bil že Kalvin priporočal svojim pristašem, ko je pisal: "Kar se tiče jezuitov, ki se nam najbolj ustavljajo, jih je treba ali pobiti, ali če to ni mogoče pognati proč, ali jih pa vsaj z lažmi in obrekovanji napraviti neškodljive." Lepo govori Moreno precej v začetku svoje obrambe: "Imenovali me bodo fanatika ali celo jezuita, ker sem spisal to obrambo; a ni mi nič na tem. Katoličan sem in ponosen sem na to, četudi se ne morem ravno prištevati med pobožne. Svojo domovino ljubim iskreno in smatram za

svojo dolžnost, da delam v njeno srečo. Zato mi ni bilo mogoče, da bi bil molčal ob vprašanju, pri katerem sta v enaki meri prizadeta moja vera in moja domovina.

Vera naših očetov ne bo prenehala nikoli več razsvetljevati našega Ekvadora. Duhovščina ne bo več brezbrizna za njeno obrambo, ljudstvo se ne bo dalo več uspavati v tiho resignacijo. Korakali bomo skupaj kot en mož v boj pod vodstvom večne Previdnosti."

Spis je vzbudil veliko pozornost, a zapečatil tudi Morenovo usodo. V juliju 1851. je namreč vrgel brez značajni intrigant Urbina predsednika Naboja in se sam polastil vlade. Prvo njegovo delo je bilo seveda, da vrže jezuite iz dežele. S svojimi divjimi vojaki, zvanimi "tauras" (biki) je hotel poteptati vse, kar bi mu vstopilo na pot. A G. Moreno ni bil mož, ki bi bil dostopen takim dokazom. S tednikom "Narod" se spusti v boj proti uzurpatorju in diktatorju, bičajoč njegove zločine in nasilstva. "Vi govorite o napredku in civilizaciji," piše bojeviti pisatelj; "toda vedite, nobenega napredka ni iz omike in tam, kjer ne napredujeta sodobno družba in posameznik. Ni ga družabnega napredka tam, kjer ne cenijo gmotnega napredovanja, kjer revščina ugonablja ljudstvo, kjer je pretkano prekucuštvo samo sredstvo za obogačenje posameznikov. Ni ga napredka, kjer se razumništvo udaja vedno bolj nevednosti, kjer razkrojevalni nauki vsak dan bolj rahljajo vezi nravnosti in ugašajo s strašno naglico briljantno luč božjega razodetja."

Ko je izšel ta list je sporočil Urbina Morenu, da bo neposredna kazen za sledečo številko prognanstvo. In Morenov odgovor na to grožnjo? "Povejte svojemu gospodu, da imam že več drugih nagibov, da nadaljem svoje delo; a danes imam še enega več: bila bi sramota, ko bi se umaknil njegovim prtnjam.

Izšla je 2. štev. "Naroda," krepkejša od prve. Urbina ukaže prijeti svojega nasprotnika na javni cesti. Ker ni mogel pripraviti prijateljev do tega, da bi se bili uprli samosilniku je šel iz domovine v Peru. Kmalu na to so ga rojaki v Guayaquilu izvolili za senatorja v kongres. Konservativna stranka, ki jo je bil organiziral je bila torej že precej pogumna in samozavestna. Kot senator je bil po ustavi inum (nedotakljiv), varen vsakega sodnega postopa-

nja. Šel je torej domov, če tudi je bil prepričan, da bo Urbina nad njim prekršil ustavo. Hotel je to, da vzame diktatorju ugled v očeh vseh poštenjakov. In res se je Urbina smejal volitvam in ustavi; komaj stopi Moreno na rodna tla, ga zapro kot kakega vagabunda, vkreajo na vojno ladjo in odpeljejo na Peruvansko v bližino puščave Payta. Tu je živel nad eno leto in ker ni imel družega premoženja si je služil kruh kot vaški učitelj. Zanimivo

je, da sta pričela oba velmoža, Pij IX. in Moreno, ki ju je hotel dvigniti Bog visoko na svetilnik, svojo slavno pot s poukom revnih otrok. Morda ju je hotel v tej službi priučiti tiste, potrpežljivosti, vztrajnosti in ponižnosti, ki je tako potrebna vsakemu vladarju, da prav vodi ljudstvo in pravilno vzgaja svoje uradnike. — Ker je G. Moreno spoznal, da njegova ura še ni napočila, je zapustil Peruvansko in se je podal na Francosko.

Kako se gibljejo?

IZ WILLAD, WIS.
pišejo v "A. S. — Ed."

Naj ne pozabim tudi omeniti deklet Marijine družbe in Mladeničev Najsv. Imena Jezusovega. Naravnost povedano, da v tem prekosijo večje župnije. Minulo leto, ko je č. g. župnik povabil vse fante na skupno sv. spoved in sv. obhajilo, so prišli skoro vsi, le razun par izjem. Kako je bilo lepo videti, ko so v tako obilnem številu pristopili k mizi Gospodovi in na novo jih je pristopilo v to društvo nad trideset. Čast Vam fantje! Kakor fantje, tako tudi dekleta ponosne so, da so še na poseben način hčere Marijine. Tu so skoro vse v Marijini družbi. Živela willardska mladina!

SV. JURIJ V SO. CHICAGO.

Tudi v naši naselbini krepko živi društvo mož in fantov Najsvetejšega Imena, H. N. S. Dne 4. januarja 1925. je bila prva seja v novi dvorani. Zavladalo je veliko navdušenje mej člani, ko so se prvič pozdravili v svoji dvorani. Poleg drugega programa se je tudi izvolil novi odbor in je sledeč:

Društveni predsednik: Mr. Anton Bakše; tajnik: Mr. Jernej Košec; blagajnik: Mr. Joe Gradišar; maršal: Mr. Martin Golobič.

Delegata za Jednoto: Mr. Martin Shiffer, Mr. Martin Golobič.

Duhovni vodja: domači župnik.

Na tej seji se je sklenilo, da ima društvo na leto skupno sv. Obhajilo štirikrat in sicer 2. adventno nedeljo 2. postno nedeljo, 2. nedeljo v maju in 2. nedeljo v oktobru. Določilo se je, da bo redna mesečna seja vsako drugo nedeljo v mesecu in sicer zvečer ob 7:30 v cerkveni dvorani.

Dne 11. januarja je bila na večer ob 7:30 še druga društvena seja, ki je bila nepričakovano lepo obiskana. Na tej seji je novi odbor sprejel svoje službe in se je 12 članov prigrasilo za sprejem, ki bo drugo nedeljo v februarju po 8-urni maši v cerkvi. Ravno isti dan zvečer ob 7:30 bo pa v dvorani mesečna seja, k kateri so prijazno povabljeni ne samo člani društva, ampak tudi vsi oni možje in odrasli fantje, ki resno mislijo vstopiti v društvo H. N. S.

Pri tej priliki se je tudi sklenilo, da se na drugo nedeljo v postu zjutraj opravi skupno sv. Obhajilo in na večer, t. j. 8. marca ob 7:30 priredi v dvorani večja prireditev po namenu H. N. S. Naj se za to prireditev zanima vsak veren Slovenec v So. Chicago. Ako se nam posreči, bosta nastopila slovenski in angleški govornik. Rojaki, vzemite zadevo na znanje!

Odbor.

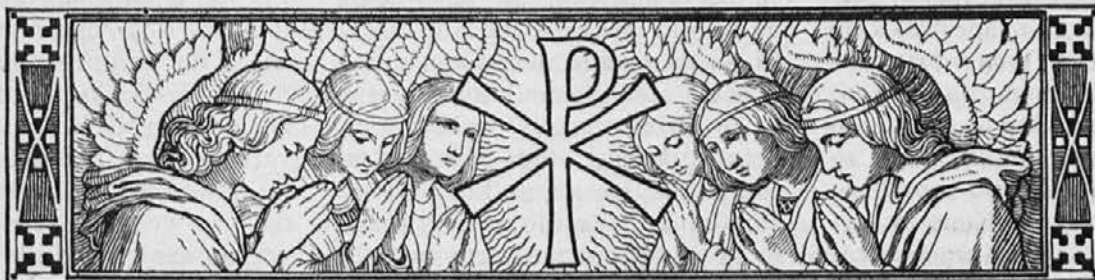
Društvo Najsvetejšega Imena v Waukeganu, Ill. je kupilo delnico pri tiskovni družbi "Edinost — Amerikanski Slo-

venec", da s tem pomaga doseči dnevnik. To je nekaj krasnega, za kar zasluži to društvo vso pohvalo in javno priznanje. To je dokaz, da imajo društvo v rokah voditelji, ki daleč naprej vidijo, ki imajo razum, ki vedo, kaj je danes dolžnost vsakega katoliškega posameznika in vsakega katoliškega društva. Naj bi ta lepi zgled posnemala vsa druga društva Holy Name po celi Ameriki. Da, kedaj bomo katoliški Slovenci spregledali in videli vse s svojimi očmi, ne s po-barvanimi očmi šlovenske zaspanosti in mežarije!? Poglejmo društva. H. Name Chicaške nadškofije! Kako velikansko akcijo so začeli februarja za katoliški list "New World." Samo v eni župniji so nabrali eno nedeljo 1600 novih naročnikov. Kedor vidi pri "Edinosti" samo osebe, ki vodijo celo stvar, in ne vidi pa, kako velikansko delo za celokupen katoliški slovenski narod te osebe delajo, ta je vdarjen s kurjo slepoto in je pomilovanja vreden. Zato čast podružnici Waukeganski! Čast možem! Slovenska društva Holy Name, posnemajte ta lepi zgled!

Društva poročajte o svojem delovanju.

S tem vi koristite vašemu lastnemu društvu in društvom po naselbinah.

Častna straža pred Najsvetejšim.

Prav da se bojim . .

V strahu naj živim
zdaj, v poskušnje dnehi!
Prav, da se bojim
pasti v črni greh . . .

Rev. P. Evstahij, O. F. M.

Dvigal bom roke
k Bogu, vzdihujoč:
"Skrbi Ti za me,
bodi moja moč!" — — —

Zapoved odpuščanja.

Rev. J. Plaznik.

PRED zadnjo večerjo je naš Zveličar rekel svojim apostolom: "Imenujete me učenička in Gospoda; in prav pravite, ker sem." Vedno se je kazal kot

učenika in gospoda, kadar je bilo treba odpustiti sovražnikom.

"Ljubite svoje sovražnike; dobro storite tistim, kateri vas sovražijo." Branil je vse, kar je bilo dobrega in pravičnega v farizejih, kateri so vedno skušali, kako bi ga usmrtili. S tem jim je znova dokazoval, da je njegovo poslanstvo od Boga. Kakor je rastlo njihovo sovraštvo, tako je postajala njegova ljubezen polna usmiljenja. Ko je njihovo sovraštvo doseglo svoj višek, da so ga videli viseti pribitega na križu, so bile njegove prve besede: "Oče, odpusti jim, ker ne vedo kaj delajo."

V tisti pomembni uri je Jezus živo pokazal, da je naš gospod.

Celo sveti ljudje se tresejo, ko se bliža smrt, zaradi svojih napak, hočejo očistiti svoje duše z resnim kesanjem; Jezus se ne boji ničesar in misli na druge. Ali bi ne prosil odpuščanja, če bi ga potreboval, ko je vendar vedno opominjal k pokori? Ali bi se ne ponižal pred Bogom, ko se je vedno imenoval krotkega in ponižnega srca? Kristus na križu se zaveda svojega božanstva in popolne čistosti. V njegovem srcu je mir brez strahu.

Novo zapoved je Jezus dal pri zadnji večerji. Ta zapoved nam veli, da moramo ljubiti svojega bližnjega, kakor sami sebe. Četudi je ta zapoved najtežja, jo moramo vendar spolnjevati vsaki dan. Človeška narava je pač taka, da nas naš bližnji žali vsaki dan, četudi je ta žalitev največkrat samo v naši domišljiji. Naš Gospod je to dobro vedel; zato so bile njegove prve besede s križa besede, katere prosijo odpuščanja. V zakramentu svete pokore in presvetega Rešnjega Telesa nam daje stalen zgled odpustljivosti.

Zakaj čaka naš Zveličar noč in dan na naših altarjih s svojo milostjo, ko tolikokrat nihče ne pride, da bi sprejel ponujeno milost? Ljubi, upa in čaka. Zdi se, kakor bi se bal, če bi prišel samo nekateri dneve, da bi morda ne bil tam, ko pride grešnik. Rajši čaka leta in leta, kakor da bi pustil, da bi grešnik čakal samo en trenotek, kadar želi dobiti odpuščanje grehov. Kako prijazen je Jezus, kadar se tu približa grešnik, kateri je že prejel odpuščanje grehov z dobrim kesanjem in pride k spovednici, da uradno dobi odpuščanje. Poučil je svoje namestnike, naj dajo odpuščanje vsakomur, kdor se jim skesano približa.

Naš Zveličar čaka grešnike, ker ve, da bodo prišli k njemu, ker jim je pridobil odpuščanje s svojim zasluženjem. Vsako uro, po dnevu in po noči, se daruje za nje in ponavlja besede, izrečene na Kalvariji: "Oče odpusti jim, ker ne vedo, kaj delajo." Da jim dokaže, da so se spravili z njim, da ne žalujejo zaradi svojih grehov, jim da poljub pri svetem ob-

hajilu. Četudi so bili veliki grešniki, smejo reči, da so prijatelji Jezusovi, ker je Jezus sam prišel k njim.

Čas je, da se vprašamo, kako mi spolnujemo zapoved ljubezni in odpuščanja. "Ne morem odpuščati, ker bi samega sebe zaničeval?" pravijo nekateri. S tridmi besedami in ošabnostjo človek najbolj zaničuje samega sebe. Krščanski razum nam pove, da zaslužimo zaničevanje kot poko-

ro za zaničevanje, katero dajemo Bogu. Ali smo več, kakor Bog, kateri ni gledal na svojo čast in prosil odpuščanja svojih sovražnikov?

"Odpustil bom že, pozabiti pa ne bom mogel nikoli," pravi drugi. Kristus ni odpuščal na ta način. Kristus ljubi svoje sovražnike in moli za nje. Četudi pademo tisočkrat v iste grehe, ravna z nami, kakor bi jih ne bili nikoli storili. Kristus je naš zgled. Svo-

je usmiljenje bo meril po našem.

Marsikdo vara samega sebe; da bi se lepega skazal, se kaže prijaznega, v srcu pa zavida bližnjega, se na tihem veseli njegove nesreče in se v srcu strinja z vsem, kar govore ljudje o bližnjem.

Poglejmo v svoje življenje in pomislimo, če se ravnamo po navodilu svetega Pavla in skušamo uravnati svoje življenje v vseh rečeh po naukih Kristusovih.

Apostolstvo molitve.

Mesečni namen apostolstva molitve za mesec marc: Čisto in dobro obnašanje.

"Katoliška cerkev je ponosna na to, da ima dar, da vzgoji mlado srce čisto; vzrok temu pa je ta, da nam daje Jezusa Kristusa v našo hrano in Marijo za našo mater." To so besede kardinala Newmana, katere je govoril pred petinsedemdesetimi leti, ko je bil še mlad duhovnik. Te besede bi ne smel pozabiti, kdor hoče, da se naša mladina privadi dobrega in poštenega obnašanja.

Po celem svetu in pri vseh narodih je cerkvena vlada dvignila svoj glas zoper nevarnost, katera preži na čistost mladine, ker imajo preveč prostosti, ker berejo slabe liste; po plesiščih in gledališčih se pošteni ljudje pritožujejo, da ni več čistosti. Stariši dopuščajo svojim otrokom naravnost pohujšljivo obnašanje.

Sveti oče želi, da molimo, da mladina živi, da je katoliška cerkev resnično lahko ponosna na njo. Mladina bo to tudi storila, če ji ponudimo potrebna sredstva. Ta sredstva so: Prava pobožnost do matere božje, nabožna društva, posebno pa še pogosto, če že ne vsakdanje sveto obhajilo. Na ta način se bo mladina varovala greha in dajala dober zgled katoliškega obnašanja.

Molitev vsakdanjega jutranjega dobrega namena.

O presveto srce Jezusovo! Po rokah prečiste device Marije ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dne; prvič, v spravo za vsa razžaljenja, katera trpiš v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, drugič, za čisto in dobro obnašanje.

P. A. T.

MESEČNI PATRON ZA MAREC.

Sv. Katarina Bolonjska devica 2. reda.
Sv. Katarina Bolonjska je bila hči jake plemenitih starišev v Italiji. Vzgojena je na ferarskem dvoru, brala je bukve svetih očetov in prav vzgledno je živela. Snubačev plemenitih in bogatih je imela veliko, a ona je sovražila svet in bogastvo; iz ljubezni do Jezusa je stopila v red svete Klare in postala nevesta Kristusova. Skrbela je, da je Jezusa vedno bolj ljubila in skrbno se je varovala vsega, kar se mu ni dopadlo. Na sveti večer o polnoči se jej je prikazala

Mati božja z detetom Ježuškom in ga zusa prosila pomoči. Trdno je zaupala, da je presveto Srce Jezusovo ne bo zapustilo, temveč gotovo všlišalo. Dolgo je klečala pred presvetem Rešnjem Telesom in prosila za se, za svoj samostan, za vse, ki so se jej priporočali posebno pa za bolnike in grešnike. Z molitvijo je združevala pokoro, da bi vsaj nekoliko zadostila za razžaljenja storjena presvejej je dala poljubiti. Veliko je molila; kadar so jej priporočili grešnike, da bi se spreobrnil, ali bolnike, da bi ozdraveli, ali druge v potrebi in stiski, da bi jim pomagala, je šla pred tabernakelj in Je-

Zadnjič smo prosili darov za stroške Evhariistiškega kongresa. Prosimo vse č. gg. in vse ljubitelje evhariistiškega Kralja naj nam pošljejo kake prispevke v ta veliki namen. Odtrgajte ta listek in ga pošljite.

G. urednik:

Vpišite me kot člana "Častne Straže pred Najsvetejšim" in obljubim

1. da bom po možnosti vsaki mesec opravil uro molitve
2. dal mal dar za proslavo Evhariistiškega kralja o priliki Evhariistiškega svetovnega kongresa.

Ime . . . . .

Naslov . . . . .

Prilagam \$ . . . . .

SLOVENSKA ŽENA

IZ MARIJINIH GREDIC.

GLASNIK ŽENSKIH DRUŠTEV

Na poti v življenje.

(Dalje.)

Po resnični dogodbi napisal K.

MED večerjo sta se pogovarjala samo o banki in o raznih vsakdanjih stvareh. Ko sta pa povečerjala spremil jo je v krasni parlor.

"Mary, ali se ti kaj zdi, zakaj sem te danes pozval sem k sebi?"

Mary je zardela in nekaj jo je streslo. Sama sebe se je prestrašila. "O, zakaj sem prišla," je zahrepenela. "Zakaj nisem mami povedala vsega?" si je očitala. Toda bilo je vse prepozno. Zdaj je tukaj na bojnem polju in sama mora izbojevati svojo zmagalo ali pa — pasti.

"Mr. Steward," tako mu je bilo ime, "prav nič ne vem," je lagala in glas se ji je tresel razburjenja.

"Ne veš? Res ne veš, Mary, moja dragica?" je rekel in jo prilej za obe roki ter jo pogledal naravnost v oči.

Mary je bilo srce, da je mislila, da ji bo počilo. Molčala je.

"Mary, moja razporoka je dovoljena. Včeraj je sodišče odločilo. Izplačal sem ženski, ki me ni osrečila in za zmiraj sva ločena."

Mary ga je pogledala, kakor bi mu hotela nekaj očitati.

"Zakaj si me tako čudno pogledala?" jo vpraša Mr. Steward, kajti osupnil ga je ta pogled in ga ni razumel.

Mary je molčala in spustila njegovi roki.

"Ali ne odobravaš, da sem to storil?"

"Mr. Steward jaz sem katolikinja in mi ne odobravamo razporoke," je rekla odločno, da se je sama sebi čudila od kod je dobila ta pogum in to odločnost.

Poslovodja je bil v zadregi. Tega odgovora ni pričakoval.

"Humbug! Jaz itak nisem katolik, kakor veš," je slednjič rekel.

"Vem, Mr. Steward. Po moji veri ste še vedno mož svoje žene."

"Saj jaz nisem katolik," se je branil poslovodja.

"Da, niste. Vendar ste poročeni po svoji veri," ugovarjala je Mary.

"O, pustimo to. Vesel sem, da sem se rešil te ženske. Vendar, Mary," in prijel jo je zopet za obe roki, "tako sedaj ne morem o-

stati. Mary, jaz — ljubim tebe . . ." In hotel jo je objeti.

Mary ga je odločno prijela za obe roke in mu ni dovolila. Njen deklinški ponos ji ni dovolil tega.

"Kaj mislite, {Mr. Steward?" je rekla razburjeno. Da, bila je do skrajnosti razburjena. Ko je stala tako blizu njega, držala roko v roki, videla njegov lepi obraz in krasno postavo, polno možke lepote, imelo je to velik vpljiv na njo. Njena ljubezen do njega se je vzbudila. Vendar Mr. Steward ni katolik, je prostozidar je — — razporočen . . .

Kako srečna bi bila sedajle, ko bi bil to mladenič, človek brez teh zadržkov. Tako se je pa vse to dvignilo medenj in med njo kot velik in nepremostljiv zid. Naj ga samo vara? Ne! Preveč deklinške poštenosti je bilo v nji in preveč še vere in doslednjo — vesti.

"Mary, jaz te ljubim! Edina ti me moreš osrečiti! Vidiš, kako sem bil do sedaj nesrečen . . ."

"Beži od tod," ji je govoril angelček varih. "Mary, ne igray se z ognjem!" jo je svaril.

"Ti edina me moreš osrečiti. Pogledj krasen dom imam. Kako

boš lahko gospodarila v tem domu. Denar imam . . ."

"Toda Mr. Steward, veste da sem jaz katolikinja in da hočem to tudi ostati."

"Mary, saj ti ne branim. Ostani kar hočeš. Še ljubo mi bo, ako ostaneš to, kar si."

"Toda, saj veš, da se ne morem poročiti s teboj po tej veri?"

"Zakaj ne?"

"Zato ker katoliška cerkev ne dopušča razporoke!"

"Humbug! To si samo katoliška duhovščina izmišlja! Mary, ti ostani lepo katolikinja, kakor si, če te ne bi hotel duhovnik z menoj poročiti, bova šla pa na sodišče, ali pa v kako drugo cerkev. Saj vera je vera."

"Mary, beži!" jo je svaril zopet glas vesti. "Toda, kako naj se zamerim poslovodji? Izgubim službo," je sklepala.

"Mr. Steward, dajte mi časa, da premislim vse to. Prehitro je prišlo!" se je izgovarjala Mary, da bi se rešila neprijetnega položaja.

"Kaj potrebuješ časa za to, Mary?" ji je govoril poslovodja razburjeno. "Kar danes se odloči. Reci, da, pa je konec." Zopet jo je hotel priviti k sebi in objeti. Vendar se mu je zopet iztrgala.

"Ne, ne, Mr. Steward. To ne gre tako hitro. Jaz moram imeti

čas, da si vse to dobro premislim."

"Dobro, Mary! Premisli! Toda premisli dobro! Kako lepo prihodnjost boš imela z menoj. Če hočeš ostati katolikinja, kar ostani! Nič ti ne branim! Ne glej na to, kar vaši duhovniki trdijo. Oni lahko to uče, ko so sami neoženjeni, ne poznajo zakonskega življenja. Kako lepo življenje boš imela tukaj. Tvojo mamo, bratce in sestrice, tudi lahko sem vzameš k sebi . . ."

"Hvala Mr. Steward," je rekla Mary in se globoko oddahnila. "Toda sedaj moram oditi!"

"Kaj se ti mudi? Zaigraj še nekoliko na glasovir in zapoj. Da, zapoj mi zlasti to-le. — In dal ji je najnovejšo ljudsko pesem, ki jo je dobil prav isti dan.

Mary se ni mogla temu ustavljati. Sedla je k glasovirju in zaigrala. Tudi zapela je nekoliko pesmic. Toda bila je preveč razburjena. Ni ji šlo. Parkrat se je celo zmotila. Tudi poslovodja je pel z njo.

"Moram oditi domov," je slednjič rekla in vstala.

"Dobro, če že mora biti. Toda Mary zelo sem razočaran," ji je očital poslovodja. "Prepričan sem bil, da se bova nocoj ločila s popolnim dogovorom. Vendar, vrjamem, Mary, da ti je nekoliko težko. Le hitro premisli. Ti mo-

raš biti moja!" in zopet jo je hotel objeti, pa se mu je hitro iztrgala iz rok in si hitela oblačiti vrhnjo suknjo.

Težko ji je bilo pri srcu, kakor še nikdar v življenju. Mr. Steward se je tudi oblekel in šla sta v auto, ki je hitro odpihal proti Mary-nem domu.

Mama še ni spala. Ko je čula, da gre Mary po stopnicah šla je v kuhinjo, da jo pozdravi in ji ponudi nekoliko čaja. Oči so bile rdeče od joku.

"Kaj še ne spite?" jo je vprašala Mary, ko je vstopila v kuhinjo.

"Še ne. Čakala sem tebe?"

"Čemu to?"

"Morda bi rada še en čaj? Takoj ti ga naredim!"

"Hvala, mama!"

"Samo, Mary, ne hodi več zvečer delat. Res ti dobro plačajo, vendar to večerno delo je prenaporno. Tudi se mi nič ne dopade, da hodiš zvečer na dom tega poslovodje." Mati je vpričo svoje skrbne oči v obraz ljubljenege dedeta, kajti sumila je marsikaj. Hotela je videti, kak utis bodo naredile te besede na njo.

Mari je prebledela in razburjeno pogledala mamo.

"Kaj morda kaj ve? Ali samo sluti?" si je mislila.

"Kaj mislite s tem, mama?"

Tvoj Limbar.

Pod oljkami!

Poznaš srce, ki tukaj plaka,
na tla solze krvave vro,
za tebe kapljica je vsaka,
rubinov svetih sto in sto
za limbar tvoj.

Glej, mučenik!

Nad njim se bič krvavi proži,
v potokih lije kri nizdol,
in Jezus tvoj molči, ne toži,
daruje ran pekočih bol
za limbar tvoj.

Na križ pribil . . .

Glej, trnje mesto krone zlate,
v rokah, nogah žebelj krvav,
vse to, vse mučeništvo zate,
morje bridkosti in težav
za limbar tvoj.

Glej, naš jetnik!

Veš, kdo te na oltarju čaka
ponižno skrit in nepoznan,
kdo zate moli, prosi, plaka,
kdo tam trepeče noč in dan
za limbar tvoj?

O, čuvaj ga!

En sam počiva v duši tvoji,
drag kot Gospodove solze,
nanj čaka Jezus v slavi svoji,
nebesa vsa se vesele
na limbar tvoj.

Iz frančiškanskih vrtov.

H. B.

MALO let nazaj se je smatral tretji red še za srednjeveško relikvijo, ki je bila nekdanj veliki časti, danes jo pa kvečjemu še kake stare ženice kolikor toliko "obrajtajo." Kedo se naj danes še ogreva za tretji red, so dejali, katerega namen je domala izključno duhovni. Komur je socialni namen in socialno delo tuje, kakor je tretjemu redu, njemu je odzvonilo. Da, tako se je govorilo in tako se je delalo do predvojne. Malo duhovnikov, socialnih delavcev, si dobil, da ne govorim o lajiških krščansko-socialnih delavcih, ki bi ne bili tega mnenja. Marijina družba, Orli in podobne moderne organizacije, te ja, te so se rodile iz časovnih potreb in gredo s časom naprej, a tretji red, ta je onemogli starček, ki pri vsej dobri volji ne more več pobirati korakov za mladimi, ne razume njih stremljenja.

Nekateri, ki se jim je vendar škoda zdelo te častitljive starine, so jo skušali modernizirati s tem, da so si prizadevali ji vdihniti socialno dušo v modernem smislu. Nanovo naj se orijentira, so dejali, z nami naj gre na socialno polje, kjer je toliko dela, pa bomo verovali vanj. Stopili so pred papeža Pija X. naj mu avtoritativno začrta to novo smer. On je pa to odločno odklonil, češ udje tretjega reda se slobodno lahko udeležujejo tudi na socialnem polju, tretji red kot tak naj ostane kar in kakoršen je bil, z glavnim ci-

ljem samospolnjevanja. Malo čudno so gledali ti socialni delavci, ko so dobili ta odgovor. Toda kaj so hoteli: Roma locuta, causa finita. Rim je spregovoril in konec besedi za katoličana. Seve, ta odgovor ni povečal simpatij do tretjega reda. Če so prej hodili mimo njega, so hodili zdaj preko njega.

Tako je šlo do predvojne. Šele vojna jim je odprla oči, tem slepcem. Kedo je bil pred vojno bolj socialno organiziran kakor Nemčija? Mislil pred vsem katoliško Nemčijo. In po vojni? Kaka podrtija! Ona babilonskega stolpa ni mogla biti večja. Saj poleg Francozov nihče ni tako zaverovan vase, kot so Nemci. In vendar so po vojni sami kot Jeremija britko tožili na razvalinah svojega ogromnega dela in blestečih uspehov o splošni propalosti in podivjanosti. Spoznali so, da je bilo vse njih katoliško prosvetno delo bolj zunanje kot notranje, bolj na široko kot na globoko, zato ni čuda, da je je krvava povodenj svetovne vojne spodjedla in deloma odnesla s seboj.

Ko so z žalostjo gledali, kako se njih socialni triumfi kopljejo in vtapljajo v krvi in povojnem blatu, so se jim odprle objokane oči. Vest jim je očitala zakaj niso poslušali namestnikov Kristusovih na zemlji, ki sicer sede v Vatikanu kot jetniki, a bolje vedo, česa je ljudstvu naših dni pred vsem potreba, kot tisti, ki se gibljejo mej njimi. Zakaj tudi v tem oziru jih vodi duh božji. Ti so že dolgo klicali: Na globoko, na globoko, ne na široko! Ključ do rešitve socialnega vprašanja,

je v srcih posameznih, ne v njih želodcih, kjer ga vi iščete. Niso hoteli verjeti, dokler jih ni vojni polom izmodril.

Niso hoteli, pravim. Hočem reči, da njih nevednost ni bila takozvana nepremagljiva nevednost, ki je brez greha. Bila je premagljiva, ki je več ali manj grešna. Če je tak videc, kakor je bil Leo XIII., ki mu je radi okrožnice "Rerum novarum" zgodovina dala priimek delavski ali socialni papež, ni šel mimo ali celo preko tretjega reda, ampak ga v drugi okrožnici proslavljal "Auspicato" kot ključ do rešitve socialnega vprašanja; če svetniški Pij X. ob času, ko je samo socialno delo kaj veljalo, ni hotel ničesar slišati o socializaciji tretjega reda, bi se morali tudi kričavi krščansko-socialni delavci vsaj vprašati kaj to pomeni. Niso se, preveč so bil vase zaverovani. In to je njih krivda, ki so se je šele ob polomu svojega enostranskega dela zavedli. Hvala Bogu da vsaj takrat tudi priznali. Danes tudi oni kličejo: Na globoko, ne na široko, na znotraj bolj kot na zunanaj! Nujna posledica tega je bila, da so tretji red, ki ima ta program začeli bolj vpoštevati in se interesirati zanj, kot prvo socialno silo v najboljšem katoliškem pomenu, kar tudi je.

Odtod njegov majski procvit, zlasti v Nemčiji. Moški in ženske srednjih let, zlasti pa mladina obojega spola, to so bili pred desetimi leti v nemških tretjerrednih skupščinah še ocvirki na beručevih žgancih. Danes imajo že svoje posebne živahno delujoče skupščine. Zlasti se mladina nav-

dušuje za Frančiškove vzore. Po vsej katoliški Nemčiji se hitro širijo mladinski oddelki tretjega reda. Deklice se zbirajo pod praporom "Male Lizike." Moška mladina pod zastavo "Alvernije." Celo slušatelji vseučilišč imajo svojo tretjeredniško skupščino, katere sedež je vseučilišče v Bonu. Njih geslo je: Po Frančišku h Kristusu! Mladina je prinesla v tamkajšnji tretji red čisto novo življenje, ki je še stare pomladilo. Takozvane tretjeredniške nedelje, ki jih prirejajo po vsej Nemčiji, s predavanji o pomembni tretjega reda za pravi preporod in vstajenje naroda, dovažajo vedno nove rezerve.

Vendar je glavna pozornost tega novega frančiškanskega gibanja obrnjena na znotraj, na duhovno pomladitev in preporoditev. Frančiškov duh, njegova bogopodobnost, to je njih vzor. Pač

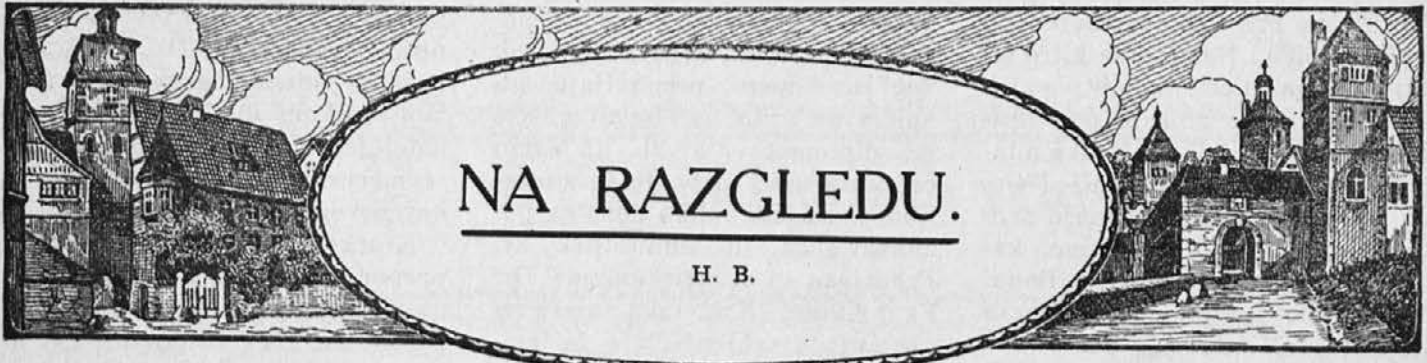
vedo, da ima eden navadni človek, bodi moški, ženska ali otrok več resničnega, prenavljajočega vpliva na sodobno človeštvo, kot sto diplomatov, ki so jih samo objestna usta. Lepo je to stremljenje izrazila velika nemška poznavateljica in ljubiteljica sv. Frančiška in frančiskanizma Dr. Fanny Imle. "Križarska vojska za notranje prerojenje," je je imenovala. In to je v resnici.

Dasi pa ti križarji in križarice pred vsem gledajo na to, da bi bil vsak, vsaka "alter Franciscus," drugi Frančišek, trubadur božje ljubezni, vendar nimajo zamašenih ušes in zaprtih oči za bližnjega, kakor jih on ni imel. Kdor ljubi Boga, ljubi tudi svojega brata, je zapoved vseobjemajoče božje ljubezni. Zato ti križarji pod Frančiškovo zastavo snujejo vedno nove načrte krščanskega dobrotelja. Mnoge skupščine ima-

jo organizirano prostovoljno bolniško strežbo, varstvo otrok itd. Posebni odseki napravljajo revnim otrokom obleko. Zopet drugi izdelujejo cerkveno obleko za revne cerkve. Vedno jim ljubezen kaj novega navda.

Kratko, tretji red ima v povojni preporodni akciji Nemčije vodilno vlogo mej vsemi drugimi preporodnimi organizacijami. Pot je sigurno prava. Če jo bodo katoliški socialci preporoditelji z istim navdušenjem nadaljevali, kakor so jo v času ponižanja naroda začeli in jo točasno nevtrudno hodijo, bo nemški narod, vsaj kar katoliški del zadene, v doglednem času silnejši kot nekdanj poprej. A ker ne bo imel samo železne pesti, ki je dozdej prevladovala, ampak tudi zlata srca, bo našel pri sosedih ne samo občudovanje in strah, temveč tudi ljubezen.

NA RAZGLEDU.

H. B.

Kljub splošnemu mnenju, da so ameriški prohibicionisti doživeli velik fiasco s svojo vodeno postavo, vendar niso zgubili poguma za slične bedarije. Osel gre samo enkrat na led, bigoti gredo pa če treba desetkrat. Amerika še zdaleka ni suha, razun na papirju in nikoli ne bo, če bodo ljudem s silo vodo mesto alkohola v grlo vliвали. Vendar so razni bigotje započeli že drugo slično akcijo; za takozvano plavo nedeljo. Njujorški puritanci imajo pripravljeno predlogo, ki naj bi z enim mahom ustavila ves nedeljski promet po celi njujorški državi. Ne samo navadno hlapčevsko in bizneško delo bo moralo po tej postavi ob nedeljah počivati, ampak tudi vse razvedrilni aparat: gledališča, kino, baseball, da celo avtomobilski izleti, kakor nekateri hočejo. Samo cerkve in gotove ure tudi apoteke bodo ob nedeljah poslovale, vse drugo bo počivalo. Kakor smo mi, ki nočemo biti samo po imenu katoličani, za to, da bi se Gospodovi dnevi bolje praznovali kakor se, moramo ta način policijskega praznovanja nedelje le odločno odkloniti. Kajti puritanska nedelja bi bila bolj hudečev kot Gospodov dan, kakor ima od prohibicije hudič več kot Bog. Na tak način se lahko uveljavi nekak verski formalizem, vera nikoli. Goli verski formalizem je pa pred Bogom in poštenimi ljudmi ogabnejši kot brezverstvo. A kaj hočemo od puritanizma in luteranizma sploh boljšega pričakovati. Sam brez vse notranje versko-moralne sile, je ne more drugim vdihniti, da bi v njeni moči dali Bogu kar je božjega. Zato se bore za lupine, ki jih pa Bog ne mara. Ne rečem tudi zunanja sila ni brez vsega pomena za uveljavljanje versko-moralnih dolžnosti. Zato smo mi katoličani pripravljene iti s puritanci roko v roki v boj, da bi se nedeljski počitek tudi državno-pravno uveljavil. Toda to ni in ne more biti naš cilj, ampak le sredstvo. Drugič pa ne v taki kasarniški obliki, kakor oni hočejo. Toliko zaničevana katoliška morala je v tem oziru le bolj mila, kot kasarniška puritanska. Gospodovi dnevi so v smislu katoliške morale prvi zato, da si kristjan najprej svojo dušo v Bogu odpočije in jo zopet malo trdneje nanj priveže, potem pa tudi za to, zgubljeno telesno moč nadomesti potom telesnega počitka in pametnega razvedrila. Ona nima nič proti temu, če kedo potem, ko je zadostil svo-

jim dušnim dolžnostim, peš ali s kakim vozilom pohiti ven iz zaprašena mesta v prosto naravo, ali magari v kako gledišče, kino itd., da se še telesno razvedri in morebiti malo po kranjsko dušo priveže. To je puritanski, a ne katoliški greh. Zato v tej pretiranosti ne moremo s puritanci. Ni izključeno, da bodo brez nas in proti nam vspehi, kakor so s prohibicijo. Gotovo pa je, da če bo Amerika samo na taki policijski morali pozidana, bo enkrat kljub svoji navidezni grandioznosti velika podrtija. Svoj delež pri tej podrtiji bodo imeli pa tudi tisti zanikrni katoličani, ki so Gospodove dni spremenili v hudičeve dni. Za kazen bi jim privoščil, če bodo morali ob nedeljah prisiljeni v cerkev, ako bodo hoteli popoldne z avto kam ven v prosto naravo. No naši Novakoviči, Moleki in Zgaga bodo v tem slučaju gotovo rajši šli v kako protestantovsko cerkev po "cegelc." kot v katoliško, saj izbiro imajo veliko.

Všvicarski republiki je bila doslej taka navada, kakor je v Ameriki. Prezident je mogel biti vsak državljani, brez razlike vere, na papirju namreč. V resnici Švica od reformacije sem pa do najnovejšega časa ni imela nobenega katoliškega prezidenta. Da bi nobeden ne bil zmožen za to mesto, to pač ne velja. Marsikateri nedvomno bolj kot njegov protikandidat, protestant. In vendar je propadel, ker so še veljali stari predsodki, da je zato manj vreden in sposoben, ker je katoličan. Zdaj so pa te predsodke le premagali. Iz letošnjih volitev je izšel kot prezident friburški poslanec Mr. Mussy, praktičen katoličan. Seveda je veselje švicarskih katoličanov veliko. Ko se je kot tak povrnil v svoje mesto, mu je priradilo burne ovacije. Mestni župan s svojim zastopstvom in nepregledno množico ljudstva ga je na meji mesta pozdravil. Nato se je razvil slavnostni spreved pod vodstvom friburško-genevsko-lozanskega škofa v univerzijsko cerkev sv. Mihaela, kjer je bil slovesni Te Deum. Bog vedi kedaj se bo ameriško javno mnenje otrslo predsodka, da so katoličani tudi za pravega, ne samo papirnatega predsednika Združenih držav dobri.

Katoliška Amerika je doslej za zunanje misijone primeroma zelo malo storila. Deloma je vzrok ta, ker je v cerkvenem oziru sama nase navezana in ima kot taka dosti svojih potreb. Kljub temu bi bila lahko več storila kot je, da bi še drugim zasijala blagodejna luč evangelija. Rim je to vedel in čutil. Saj je glede Petrovega novčiča na prvem mestu. Zato jo je malo podregal. Takoj se je zgani. Veliki duh chičaškega kardinala Mundeleina je te dni zasnoval podrobni načrt "Bratovščine za razširjanje sv. vere," ki bo v smislu papeških določil podrejena istoimenski rimski centrali. Posebni odbor pod vodstvom Rev. J. J. Horsburgha bo vso stvar vodil. Vsako leto bo po vseh župnijah takozvana "misijonska nedelja" z govori o misijonih in kolekto za misijone. Ker s bo le 60 odstot. dohodkov poslalo centrali v Rim za zunanje misijone, 40 odstot. pa pridržalo za ameriške notranje misijone, bodo odpadle dve drugi dosedanji kolekti: za misijone mej Indijanci in črnci. Podrobni načrt te misijonske bratovščine se bo pred kolekto po vseh župnijah razglasil. Ni dvoma, da bo ogromna Amerika kmalu tudi v tem oziru vsem drugim katoliškim državam prednjačila. Doslej je Francija.

Vladni odsek za mladinsko vzgojo države N. Y. je statistično dokazal, da so se mladinski zločini zadnje 2 leti za 50 odst. pomnožili. Če je res, da mladini sliši bodočnost, bo ta bore malo srečna, ako bo šlo to tako naprej. Šlo pa bo in še slabše bo šlo, če se bo ameriško cvetje tako gojilo, kakor se. Kdor raste kot divjaček, bo zrasel kot divjak. Kdo išče pod lesniko ali drobnico debelih sladkih jabolk in hrušk? Le dobro plemenito drevo rodi dober sad, malopridno drevo pa rodi malopriden sad, ki se ga še ose in sršeni ognejo, če imajo le kaj boljšega na razpolago. Šolska statistika pravi, da je ta cvet, ki zdaj za okni ječ odveteva, večinoma iz gredec brezverskih publičnih šol, kar je čisto umevno. Tu naj bi puritanci zastavili svojo propagando, tu, sicer bo Amerika, katere stoprocentni državljani hočejo biti, kmalu imela strašni plavi pondeljek.

V Indijani, kjer je glavno gnezdo kluk-sarjev, so se čutili tako močne, da so mislili postaviti zabraniti katoliškim sestram v redovni obleki izvrševati učiteljsko službo. No, v tem se niso motili, da je redovna obleka, v kateri katoliške sestre poučujejo, otrokom morebiti bolj "nevarna" kot katoliška šola. Ona je prav nazoren pouk za otroke, ki so jih še bolj oči kot pamet. Zato proč s tem skrivnostnim katoliškim "bacilonoscem." Tako so sklenili ti larfarski vitezi nočne tmine. Sicer so sami vedeli, da je to minoritetni predlog in ga kot takega stavili. Da bodo pa tako temeljito pogoreli, tega gotovo niso pričakovali. Odklonjen je bil s 40 proti 6. Je še vendar dosti treznejših ljudi v vladi Indijane, četudi morda niso kaki "zagrizeni" katoličani.

To malo zavirljivo čast so dosegli coloradski kluk-sarji. Po svojem voditelju, samemu državnemu guvernerju hočejo uzakoniti prepoved sakramentalnega vina, to je, da bi se niti pri sv. maši ne smelo več rabiti vina. Duhovnik, ki bi ga kljub postavnim prepovedi rabil, bi se za prvič kaznoval z \$100.00 do \$300.00 denarne globe, ali z zaporom od trideset dni do šest mesecev. Ko bi isto storil drugič, bi moral v prvih petih let za eno do treh let v državno ječo. Pozneje morebiti celo na električni stol. To je vendar višek kluk-sarske nesramnosti, ki bi si je vsaj najvišja glava v državi, guverner, ne smel dovoliti. Li morda misli, da smo katoličani res taki pohlevni backi, da bomo kaj takega dopustili. Naše geslo je: Sumus amici, sed usque ad aram. Smo prijatelji, a samo do altarja. Res marsikaj prenesemo radi ljubega miru. A ko se kedo dotakne najsvetejšega, bi bili izdajalci, če bi ponižno klonili glave. In jih ne bomo, če nam tudi za prvo prekršitev pripravijo električni stol. Kajti glede tega in verskih stvari sploh, je Kristus naš guverner in nihče drugi. Kaki kluk-sarski pastori lahko mašujejo s hruševo vodo, če jim drago, mi smo in bomo z vinom, ki je po božjem pravu edino prava in veljavna tvarina za sv. mašo. Kakih drugih postav glede tega ne poznamo in jih nikoli priznali ne bomo, ker postave proti božji in naravni postavi sploh niso postave, ampak nasilstvo.

Ne, kaj takega doslej še nismo čuli. Skoraj verjeti nismo mogli, ko je časopisje poročalo, da sedi v ogrskem parlamentu tudi ena redovnica S. Margaret Šlahta, po rodu gotovo Slovakinja. Da bi kaka energična redovnica ne bila za to službo, o tem sicer nismo dvomili. Če so druge ženske ne samo za parlamentstvo, ampak celo za guvernersko mesto dobre, zakaj bi ne bila redovnica. Saj imajo razne kongregacije bisere ženstva v vsakem oziru. Mej njimi je dosti značajev, ki glede lastnosti, ki so potrebne za taka mesta, lahko konkurirajo z moškimi. Naj v dokaz navedemo samo sv. Katarino Sijensko, ki je svoj čas z

močno roko posegala v tedanje žalostne cerkvene razmere in imela največ za slug, da se je papeška babilonska sužnost v Avinjonu prej končala, v velik blagoslov sv. cerkve. Kar nam glede S. Margarete ni šlo skupaj, ko smo čuli, da je članica parlamenta, je bilo to, da je danes Rim splošno proti temu, da bi se redovne osebe, zlasti ženskega spola udejevale na političnem polju. Mislili smo, da tu ne gre za pravo redovnico v cerkvenem smislu, ampak za sestro kakega lajiškega reda. To je tudi ime kongregacije kazalo "Social service sisters." Cerkvena kongregacija tega imena nam ni znana. A se zdi, da je vendar prava cerkvena kongregacija. Po časnikarskem opisu redovne obleke soditi, bi bila celo veja frančiškanskega reda. Pišejo namreč, da nosi S. Margaret rujavo obleko. Vendar glede tega zaenkrat ne moremo nič gotovega povedati. Ko jo je mažarska katoliška stranka postavila na kandidatsko listo, so se zlasti rdeči smejali, češ da ne misli resno. Pozneje, ko so spoznali, da je stvar vendarle resna, so ji začeli groziti, da jo bodo na prvem javnem političnem shodu ustrelili. Ona se pa za take grožnje ni brigala. Z ognjevitim navdušenjem se je lotila katoliške organizacije, z glavnim ciljem na ta način kristjanizirati ogrski parlament. V sled svoje neustrašenosti in agilnosti je kmalu postala duša stranke. Po strmoglavljenju komunizma je katoliška stranka pod vodstvom Mr. Hušarja prevzela vodilno vlogo. Ker se je imela za to veliko zahvaliti S. Margaret, jo je spravila v parlament. Že njen prvi nastop v poslanski zbornici je pokazal, da razume svoj posel. Zavzela se je za tovarniško delavstvo, zlasti žensko. Njena reformna predloga je bila sprejeta. Pozneje je še z več drugimi sličnimi predlogami nastopila ter jih tako spretno formulirala in podprla, da je večino spravila skozi. Kot redovnica smatra politiko in parlamentarizem za apostolat in hoče, da bi ju smatrali tudi drugi. Da bi to dosegla, je sprožila misel, naj bi poslanci vsako leto opravili tridnevne duhovne vaje. Tudi to ji je uspelo, četudi morda zaenkrat ne na celi črti. Dvajset poslancev se je odzvalo. Korporativno so konec duhovnih vaj pristopili k sv. obhajilu. Ta amazonka v redovni halji je male postave, a silno agilna in energična. Zdaj ko doma parlamentarno delo počiva, je došla v Ameriko in se nahaja v Washingtonu, kjer študira tukajšne razmere. Spomladi se bo vrnila domov k parlamentarnim zasledanjem. V širšem pomenu besede veljajo o njej svetopisemske besede: Sanctificabitur vir infidelis per mulierem fidelem. Verna žena bo posvetila nevernega moža.

Splošno mnenje naših nasprotnikov je, da katol. sestre zaostajajo v izobrazbi za svetnimi učnimi močmi na javnih šolah, vsled česar smatrajo katoliške šole za inferiorne, manj vredne. To splošno ni bilo nikoli res, danes je pa naravnost debela laž, naj bo že zavedna ali nezavedna. Kajti danes vse ženske re-

dovne kongregacije naravnost tekmujejo za pridobitev izobrazbe, katera daleč presega zahteve šol, ki jih vodijo. To priča dejstvo, da je letos samo na katoliškem vseučilišču v Washingtonu 640 sester raznih kongregacij položilo srednje oz. višješolske izpite. Izmej teh jih je bilo 430 promoviranih za bakalavreje (bachelor of arts), 170 za magistre (master of arts), 19 pa za doktorice filozofije. Razun tega pa še 17 za bakalavreje v muziki (bachelor's degree in Music). Vedno več sester se pojavlja v znanstvenih arenah. Na seji ameriškega združenja za napredek znanosti, ki je bila 30. jan. v Washingtonu je nastopila tudi S. Mary doktorica filozofije, voditeljica sociološkega odseka na St. Mary's kolegiju. Razpravljala je o moralni evoluciji otrok. O istem predmetu je razpravljala v svoji doktorski dizertaciji, ki je izšla kot posebna publikacija znanstvene psihološke revije. Tudi naše slovenske sestre pridno obiskujejo zanje prirejene vseučiliške kurze. Zato ni čuda, da so vsi graduantje šole sv. Štefana v Chicagi, ki so pretečno jesen šli delat skušnje za vstop v višje šole, te srečno prestali, kar je pri komisiji vzbudilo veliko pozornost in je šola dobila za to posebno las-kavo priznanje.

Kakor je "Mala cvetka" hitro ko blažena vsklika na altarju, tako in še bolj hitro bo tudi kot svetnica. Za to potrebna dva nova čudeža na nje priprošnja sta že potrjena. 27. jan. je imela sv. kongregacija za obrede predzadnje sejo, ki je gotovo povoljno izpadla. Zadnja odločilna sledi 17. marca, ki bo končno določila njeno kanonizacijo, katero jo pričakujejo v mesecu maju. Sv. oče sami so izrazili željo, da bi njo v sv. letu radi prvo proglasili za svetnico. Tako bodo SS. karmeličanke dobile svojo "malo," ki bo v mladem ženskem svetu in cvetu igrala isto vlogo, kakor sv. Alojzij mej možko mladino.

Po dolgem času so se storili potrebni koraki, da se karmeličanka Elekta, v svetu Katarina Tramazzoli, proglasi za blaženo. Kot Katarina Tramazzoli je bila italijanske krvi. Kot M. Elekta, je otrok naše bivše širše domovine Avstrije. Večino svojega redov. življenja, če ne vsega, je preživela v avstrijskih karmelih, dokler ni v praškem karmelu v sluhu svetosti umrla 11. jan. 1663. Pisatelj teh vrstic se zato zanima za njeno altarsko čast, ker jo je začasa svojega bivanja v Pragi videl, seveda ne živo, a vendar kakor živo. Prijatelj — spremeljevalec ga je opomnil na to praško znamenitost in šla sta jo gledat. V cerkvi SS. karmeličank na znamenitih Hradžanih, v prezbiteriju na desni sedi v svoji redovni obleki popolnoma nestrohnjena. Njena barva je sicer črna, a udje so gibčni. Par let prej je bila še navada, da so njene sedanje sosesre na željo blagoslavljalne pobožne obiskovavce z njeno roko, v kateri drži križ. Kdo more naravnim potom razložiti to čudo?

Iz sveta in domovine.

IZ DOMOVINE.

V starokrajških koledarjih smo včasih brali, da je ta in ta mesec sonce stopilo v znamenje ovna, ali kostruna. Otroci smo se smejali, ker nismo vedeli, kaj ima sonce z ovnom ali bolj znanim kostrunom opraviti. Zadnje dni je tudi naša širša domovina stopila v znamenje kostruna. A mi nimamo vzroka se smejati. Pašič, ta stari balkanski kostrun, je v senci bajonetov izšel kot zmagovavec iz volitev. Vae genti, quae habet infantem regem, pravi latinski pregovor. Po naše: Gorje narodu, ki ima otroka za kralja. Kralj Jugoslavije je prav za prav Pašič. On sicer ni mlad, pač pa star otrok. Kaj hočete s človekom, ki jo že proti devetdesetim maha. V stari Avstriji je bilo pravilo, da ko je bil vseučiliški prof. enkrat 70 let star, je moral v penzijo, če bi ne hotel, ker kot tak ne more več dohajati znanosti. Takega so smatrali za cokljo znanosti. Saj po mojem mnenju je taka starina še veliko usodnejša coklja, ker tlači cele narode. Časi, ko se je z brutalno silo dalo krotiti ljudske mase, so že zdavnaj za nami. razun morebiti na Balkanu in v Rusiji. Toda Slovenci in Hrvati nismo in nočemo biti balkanci v zloglasnem pomenu besede. Če stari Pašič to misli, se moti. Morda ni daleč čas, ko se bo uresničilo znano pravilo: Kdor z mečem okrog hodi, bo z mečem končan.

Na Sveti gori pri Gorici so nedavno goreli kresovi. Pa niso naznanjali nesrečne vojne vihre, marveč veselje, da je nova cerkev (bazilika) že pod streho. Delo dobro in srečno napreduje. Bog daj še vnaprej svoj blagoslov!

Tiha slovesnost. V Stični je na praznik Brezmadežnega Marijinega spočetja napravil redovne obljube cistercijan Anton Kuhar, bivši župnik v Pamečah.

Nov opat. V Celju je bil umeščen 28. dec. novi župnik in opat g. Peter Jurak, dosedanji celjski vikar. Cerkvene obre ne je izvršil lavantinski škifo dr. A. Karlin.

Največji zvon (bronasti) v Sloveniji. Mariborska stolnica se ponša s prvenstvom v zvonilu. Na sveti večer se je oglašil novovliti zvon, ki tehta 3883 kg.

Sv. Križ pri Litiji. Letos je preteklo 100 let, kar je bila sezidana župnijska cerkev. V spomin na ta jubilej so oskrbeli cerkvi nove zvonove, posvečeni so bili novi stranski oltarji; v začetku adventa so pa imeli sveti misijon, ki je veliko pripomogel k duhovni prenovitvi župni-

je. Ob sklepu misijona, na praznik Mar. brezmadežnega spočetja je bilo sprejetih 70 deklet v Marijino družbo. Vzdrabili so se tudi možje in antje: 130 se jih je vpisalo v apostolstvo.

Iz Dobrnica. 3. dec. l. l. so pokopali vzornega člana mladeniške Marijine družbe — Janeza Perpar-ja. Tovariši so mu oskrbeli lep pogreb. Pokojni se je preselil v večnost v zorni dobi 16 let.

Hinje. Lep dan je bil za družbo praznik Brezmadežne. Okrepčane zjutraj z angeljskim kruhom, so spremile popoldne pred oltar 18 mladenk, ki so bile sprejete v Mar. družbo. Po slovesnosti v cerkvi so se udeležile v novi dvorani kratke predstave: "Marijin otrok." Nato se je prvikat oglasila v novem Domu lepa Marijina pesem.

Št. Rupert v Sl. Goricah. Zadnji čas so se zganili z novo vnmom za službo nebeški Kraljici. Dne 8. dec. je bilo 26 mladenk na novo sprejetih v Marijino družbo "Brezmadežne."

Iz Oseka na Goriškem. Na božično viljo zjutraj je umrla Julijana Gleščič, po domače Julka Markova v starosti 46 let.

Kamnje. 8. decembra je Marijina družba praznovala 25-letnico: prvi srebrni jubilej Marijine družbe na Goriškem.

Bl. Peter Kanizij bo najbrže prvi v svetem letu, ki bo prištet med svetnike. Na drugem mestu se imenuje bl. Terezija od Deteta Jezusa. Slovesnosti bodo meseca maja. Na vrsti so pa tudi še proglašena številnih služabnikov in služabnic božjih, ki njih imena tu navajamo: Jernej Dal. Monte, duhovnik; Andrej Hubert Fournet, župnik iz Maillet-a; Marcelin J. Champagnat, ustanovitelj malih Marijinih bratov; P. Janez Nep. Neumann, škof v Filadelfiji; Terezija Eustocchia Verzieri; P. J. Eymard, ustanovitelj evharistincev; S. Marija Mihaela od najsv. Zakramenta. S. Ivana A. Thourget; S. Marija Magdalena Postel; škof A. Gianelli iz Bobbio; S. Marija E. Peltier; D. G. Cafasso, duhovnik; Jan E. Vianney, župnik iz Arsa; S. Bernardka Soubinrous.

Kaj morajo vse verjeti. Židovski časopisi, ki so njih uredniki v verskih in cerkvenih vprašanjih navadno zelo, zelo nevedni, natvezajo svojim bralcem novice, ki so izmišljene ali pa sestavljene z zlobnim namenom, da bi se z njim zmanjšal ugled sv. Cerkve. Žalostna pri tem je navada, da take stvari tuintam pobero tudi naši časopisi in jih servirajo kot golo resnico. Naj omenjam samo eno tako "ra-

co" izza zadnjih dni. Židovski listi so poročali: "Papež je otvoril jubilejsko leto. K tej slovesnosti se je pripeljal po kanonskih določilih na vozu, ki je vanj bilo vpreženih šest čistokrvnih belcev. Po mnogih težavah se je posrečilo, da so za ta namen zasledili in kupili teh šest krasnih živalic v neki grofovski pristani na Ogrskem. Ti konji so bili enkrat vpreženi, potem pa jih — kakor je predpisano — ne smejo več uporabljati ter uživajo v papeških stajah dosmrtno "pokojnino" . . . Take otrobe vežejo nekateri čifutski listi svojim nevednim in nepoučenim čitateljem. Seveda se nato svet zgraža nad "potrato" in "bajnim bogastvom," ki je zrastle v glavi obreklijvega židovskega poročevalca. Tako se fabricirajo novice, samo da se škoduje sveti Cerkvi.

Zakaj vladajo na francoskem prostozidarji ali framasoni? Zakaj kulturni boj? Zato ker so bili doslej katoličani brez organizacij ter pri volitvah niso zmagovali. — Zakaj besni pri nas kulturni boj? Zakaj se preganjajo celo dijaške Marijine družbe? . . .

Novomašnik — brez nog. V francoskem mestu Le Hawre je imel nedavno novo mašo invalid, ki so mu vsled ran, dobljenih v vojski, morali odrezati obe nogi. Dobil je proteze (umetno narejene noge), nadaljeval bogoslovne nauke — in zdaj je duhovnik.

Judovska dežela se bo smela zopet imenovati dosedanja "Sveta dežela," kajti zadnjih 7 let se je (menda po zaslugi Angležev) tja doselilo 40.000 judov.

Napredek. 16. nov. 1924. so v Pragi otvorili in blagoslovili češko katoliško gimnazijo. Poleg gimnazije je deško semenišče. Oba zavoda imata 260 učencev, 174 jih je v zavodu, drugi (85) prihajajo iz mesta. Srednja šola ima pravico javnosti. Nadškof dr. Kordač je s to napravo zopet izpričal, da je mož na svojem mestu. Novo poslopje je stalo 6 milijonov čeških kron. Občudovanje zasluži praški nadpastir, da je mogel toliko svoto nabrati v teh hudih časih.

V Lurd so došle 8. avg. 1924. na romanje štiri osebe, ki so bile l. 1923. čudovito ozdravljene. Vse so bile jetične v zadnjem štadiju in na pragu smrti. Bile so to mladenke Rossignot, Paquignon, Heussler in Fournier. O nekaterih so pisali liberalni časopisi, da so potem, ko so se vrnile na dom, umrle. Pred zborom 50 zdravnikov se je dognalo, da so popolnoma zdrave in da so se zredile vsaka za 15 do 20 kilogramov.

NAŠ STRIČEK

Dragi otroci: — Iskreno pozdravljeni, dragi otroci. Zopet se nismo videli celi mesec. Kako se imate? Minuli mesec ste končali prvo polletje vaše šole. Kakšni so bili kaj vaši "Reports"? Kakšni vaši "procentage?"

O naših studentih, ki študirajo v naših Colleges vam moram sporočiti, da so vsi prav dobro končali prvega polletja. Govoril sem s Fathrom komisarjem, ki so mi pokazali njih spričevala, pa so bili zelo veseli, ko so videli tolik napredek. Kaj so pa vaša mama rekli, ko ste prinesli "Report" domov? So bili veseli? So vas pohvalili? Upam, da so vas pohvalili. Ali je pa morda palica zapela nad vami tisto strašno pesem, katere se poredni in leni otroci boje.

Če ste bili pohvaljeni in so bili mama veseli, pohvalim vas tudi jaz in sem vas tudi jaz vesel. In taki upam, da ste vsi.

Če bi bil pa kdo med vami, ki bi bil "lazy," ali poreden, potem ga morem pa prav resno pograti. Sedaj je še pol leta, še je čas, da se poboljšajo. Sedaj je tudi post, čas poboljšanja. Upam, da se bodo vsi poboljšali. Kaj? Se boste? Sure!

Pa še nekaj, otroci. V postu smo. "Lent," saj veste, da je čas pokore in zatajevanja.

Tudi vsi moji, boys in girls, se bodo zatajevali. Kdo ne bo šel čez "lent" v "movies?" Nihče! Da nihče! Tako je prav! Kdo celi post ne bo jedel "candy?" Tudi nihče? Oh, that's fine!

Mesto movies in "candy" bomo pa vsi raje iskali duševne "sweets" "movies" ker če kdo kaj dobrega stori je bolj sladko za srce, kakor je "candy" za želodček. In edini pravi "movies" za post je križev pot.

Veste kaj otroci, naredili bomo danes vsi trdni sklep, da bomo ves denar, ki bi ga dali za "Candy" in za "movies", dali Ježuščku v dar za slovenski "College" v Lemont.

Kdor bo rešil tri zastavice, katere

vam tu dajem in mi bo poslal konec posta, kar je prihranil mesto "Candy" in "movies," pa bom vsakemu poslal "nice Easter picture."

Zdaj pa, otroci, hurrah! Kdo bo prvi? Kdo bo največ nahranil? Kdo bo dobil najlepši dar? Kdo bo najbolj razveselil Vašega strička.

ZASTAVICE.

1. Poizkusite sestaviti te črke v dve besedi, ki vam bosti povedali nekoga, ki vas rad ima.

a c e i k r s š t v

2. Črno je, zeleno je, od sebe da pa belo. Kaj je to?

3. John jo ima. Julija jo ima tudi. Charles jo nikdar ne bo imel. Jurij ima pa kar dve. Kaj je to?

OTROŠKI SKLAD

za en aker zemlje za naš Kolegij.

Kansas City, Kans.

Dragi striček: — I saw in Ave Maria about the College you are trying to get money for. I want to try to help you. Please send me a book and I will do my best I hear you want some more boys and girls to help. So I want a book. I know a girl who is trying to get some money too. So please send me a book and I will do my best. From your loving friend
Anthony Martin.

Dragi Tony: — To me pa veseli. Tako je prav. Le korajžo! Ste čuli, boys in girls, našega Tonyja tam doli s Kansas City, kako je korajžen, da bo poskusil kaj nabrati za kolegij? Kdo še hoče? Ti pa, dragi Tony, le pogum! Mislim, da si že sprejel knjižico, katero sem ti poslal in da si jo že skoraj napolnil.

So long Tony.

Tvoj striček. Bressler, Pa.

Dragi striček: — Jaz bi tudi rada prišla na vaš korner in vam kakšno novico prinesla, jaz bivam v Bressler, Pa. in imam še dve sestre in dva brata jast sem stara enajst let in hodim St. P. School, Steelton, Pa. in vam dam znat, da sem jako vesela, ker imamo lepo novo šolo in slovenske sestre ker nas lepo slovensko učijo. Zdaj pa lepo pozdravljam vse girls and boys na kornerju. Dragi striček prosim pošljite i meni eno collection book for the College, bom i jaz šla gledat če bom kaj dobila, mama so rekli, da grem lahko.

Pozdrav!

Theresa Sukle.

Draga Tereza. — Zelo si nas zveselila s to lepo novico, katero nam sporočaš. Sedaj boste morali pa biti zelo pridni, ko imate tako dobre sestre. — Tudi me veseli, da boš tudi ti kolektala za naš College. Bog te živi!

Tvoj striček. Dayton, Ohio.

Dragi striček: — Pred seboj imam "Ave Maria," ki mi jo večkrat mati in oče pošljejo. In me razveseli, kako vi napredujete z vašim delom. (Prosim, da mi boste oprostili, kar tako slabo pišem v slovenskem jeziku.)

Sedaj sem v "Postulate of the Society of Mary" in na Aug. 15. bom prestopil "Novitiate." Če bi le slovenski fantje vedeli, kako je lušno to duhovno življenje v samostanu, potem ne bi preslišali klica Gospodovega.

Odslej naprej upam in molim, da bo mnogo slovenskih dečkov, posebno iz Clevelanda pristopilo v vaš novi samostan. Jaz sem iz Clevelanda, fare sv. Vida in mislim, da bi 25 fantov za vaš College vsako leto ne blo preveč, da jih potem ne bodo dekleta "bitale." Vi pa dragi Striček, ne boste potem mogli več reči: da do sedaj iz Clevelanda niti enega slovenskega duhovnika nimamo.

Če bom imel časa, bom večkrat pisal. Pozdrav Father Miklavčiču in "all member of the korner"

I am in J. M. J.

Aloysius Baznik.

P. S. Your article on Garcia Moreno was certainly interesting, since about a week ago, we read his life in the refectory.

A. B. B.

Dragi Aloysius: — Clevelandski boys, ali ste čuli, kaj vam je Aloysius tam iz Daytona, O. povedal? Da, da prepričan sem, da bomo še to jesen dobili v naš Kolegij najmanj 25 dečkov iz Clevelanda, 15 od sv. Vida, 5 iz Collinwooda in 5 iz Newburgha. Come on, boys! Get ready! Pripravite se. Tebe, dragi Lojze, sem se pa silno zveselil in ti častitam, da misliš stopiti v tako lep red, kakor so čč. očetje Maristi.

Molili bomo za te, da ti bo Bog dal stanovitnost poklica, da boš vstrajal. In ko boš imel novo mašo, prvi iz Clevelanda, takrat bomo pa vsi prišli na slav-

nost. Kajne otroci. Pa tudi ti moli za moje boys, da jih bo kolikor mogoče veliko Bog poklical k sebi pred oltar v svojo božjo službo. Clevelandski fantje, sedaj imate pa vi besedo. Kaj pravite na to?

Dragi Aloysius, kmalu nam zopet kaj piši!

Tvoj striček.

Cleveland, Ohio.

Dragi striček: — Tudi jaz sem prišla enkrat na vaš korner jaz sem brala v Ave

Marija de imajo dobri Father Miklavčič še nekaj številik za zlato uro pošljite meni eno knjižico bom jest poskusila če bom jest eno prodala. Z Bogom

Anna Pate.

Draga Anna: — Three cheers! Tako je prav! Mislim, da si knjižico že dobila in tudi prodala, kaj ne. Pozdravljena.

Tvoj striček.

Bressler, Pa.

Dragi striček: — Tudi ja bi rada pri-

šla na Vaš korner. Dragi mi striček da bi vam prinesla kakšno novico Thanksgiving smo blagoslovili našo novo šolo po sveti maši smo se udeležili parade.

Dragi striček tu v naše novo šole imamo 4 slovenske sestre katere nas podučujejo o lepi verski dolžnosti.

Johanna Sukle.

Draga Anna: — Me veseli tvoje počroilo. Le pridna bodi, pa še kaj piši.

Tvoj striček.

RAZNO.

ZAHVALE.

Chicago, Ill. — Prav lepo se zahvaljujem Mariji Materi Božji, za zdravje moje sestre Mrs. Simonelič, ki je bila težko bolna, pa je na Marijino prošnjo ozdravela. Tukaj prilagam \$10.00 v podporo lista "Ave Maria", katero svoto sem zabljudila darovati, ako bo Marija uslišala naše prošnje. List "Ave Maria" pa priporočam vsem katoliškim Slovencem po celi Ameriki v obilno naročbo.

Mrs. Rosa Drešček.

Jugoslavija. — Zahvaljujem se Materi Božji in sveti Ani in sv. Anton, da so mi pomagali v smrtni nevarnosti. S tem spolnujem svojo obljubo in se še za naprej priporočam njim v varstvo in pomoč.

M. M.

V UPRAVNIŠTVU.

Za sv. maše na Brezje: Neimenovana iz Chicago \$10.00 z namenom, da bi mi Marija pripeljala mojega moža nazaj na pravo pot. — Priporočam ga v molitev.

Za devetdnevnico (svečke) pred Marijo Pomagaj v Lemontu: — Mrs. T. R. Sulzer St. Mary's, Pa. — \$1.00.

Za karmeličanke: iz Jolieta neimenovana po Mrs. Cl. Blaess \$5.00. (Bilo poslano že v oktobru. Oprostite!)

Za Kolegij:

Math Kremesec (Chicago) \$10.00, Mrs. G. Majerle (Detroit) \$5.00.

Za list "Ave Maria:"

Chicago. — Mrs. R. Drešček \$10.00, — Anna Channy \$1.00.

Za knjižice: — Cleveland, O. — Mrs. Gaspari, (1) — Ely, Minn., John Otrin (2). — Pittsburgh, Pa. J. Golobič (2) — Vandling, Pa.: Josef Peterlin (1) — Pueblo, Colo.: Mrs. Rovitz (1) Portland, Ore.: — Ana Sugara (1) — Eveleth, Minn.: — Antonia Nemgar (3) — Cleveland, O.: — T. Kostanjšek (1) — Forest City, Pa.: — Maria Korbek (1) — Joliet, Ill.: — Mary Azman (1) — Chicago: — Martin Močnik (1) — Ely, Minnesota: Frances Zobek (1) — La Salle, Ill.: John Prosen (1) — Sheboygan, Wis.: Frank Melavec (1) — La Salle, Ill.: Anton Kastigar (1) — Chicago, Ill.: Anton Trtol (1) — Delist, Mich.: Mrs. G. Majerle (1) — Forest City, Pa.: Mrs. M. Šivic (1) — N. Y., City: Miss Th. Lindič (1) — Moon Run, Pa.: R. Deyak (1) — New Duluth, Minn.: Mrs. M. Spehar (6) — in Anton Chernich (1) — Kansas

City, Kans.: Nik Gustin (1) — Pueblo, Colo.: Ana Mesnic (1) — Joliet, Ill.: Jozef Buchar (1) — Omaha, Neb.: Mrs. A. Urek (1) — Miss Agnes Gunde (1) — Cleveland, O.: Anna Charny (1) — Bedford, O.: Anton Zallar (1); — Greaney, Minn.: Marko Lovsin. — Samuels, Idaho Jozef Rom (1) — Chicago, Ill.: Mrs. M. Sokol (1) — Springfield, Ill.: Joe Župančič (1) — Rittman, O.: Mrs. Tereza Pavlič (1) — Greaney, Minn.: Mrs. John Skraba (1) — Kansas City, Kans. (2) — Presto, Pa.: Fr Smoley (2) — Sheboygan, Wis.: F. Falle (1) — Ely, Minn.: Mary Pogorelc — Indianapolis, Ind.: J. Gornik — Greenville, Pa.: Mary Bajuk. Za sv. maše:

Roza Žalik (Chicago) (1) Ana Charny (Cleveland) (1).

Za sv. maše smo prejeli:

a. K Mariji Pomagaj na Brezjah:

Anton Zobec, Clev. O. za zdr. 2 (2); Josephine Gorc, Elkhart, Ind. v dob. nam. 3 (3); Mary Zakrajšek, Elkhart, Ind. za srečno oper. 2 (2); Mrs. Pajk, Elkhart, Ind. za r. Polono Zabret, John Molek, Forest City, Pa. za r. Rev. Drev 1 (1); Isti: za zdr. n. č. M. B. 1 (1); Ivan Francelj, Gilbert, Minn. v č. M. Pom. v dob. nam. 1 (1). Hedviga Zupan, Forest City, Pa. za zdr. 1 (1); Andrew Dobravc, Forest City, Pa. za zdr. 1 (1); Helen Jereb, Lloydell, Pa. za r. sina Antona, Mike Lončar, Chicago, Ill. za zdr. 1 (1); Tonny Bevc, Cannonsburg, Pa. za bolno Mary Bevc (5); Ana Hribar Nashauk, Minn. v č. M. B. za zdr. 1 (1); Frances Kastelic, Martin, Pa. v č. M. B. za zdr. 1 (1); Mary Punčar, Joliet, Ill. za r. Ter. Punčar, 4 (4); Barbara Dolinar, Imperial, Pa. n. č. M. B. za usl. proš. 2 (2); Frances Kvaternik, Eveleth, Minn. za zdr. 1 (1); Angela Korošec, Leadville, Colo. za zdr. 5 (5).

b. K naši Mariji Pomagaj v Lemontu:

Jennie Krall, Greaney, Minn. za zdr. 2 (2); Alojzija Puharič, Glendale, W. Va. za usl. proš. 1 (1); Helen Turk, Houston, Pa. v č. presv. Sr. J. 1 (1); John Skoff, Crested Butte, Colo. za zdr. sina 1 (1); Mary Ivančič, Johnstown, Pa. za Mary Ivančič 1 (1). Pavlina Trgovac, St. Mary's, Pa. n. č. M. B. po nam 1 (1); Mary Reteli, La Salle, Ill. n. č. M. B. 1 (1); K. Hladnik, N. Chicago, za razne nam. 4 (4); Math Kraker, Albay, Minn. za sreč. v. u. 1 (1); Mary Kraker, Albany,

Minn. za razne nam. 4 (4); Mary Mrak, Ely, Minn. n. č. sv. Ant. 1 (1); Uršula Kožar, Iron Mountain, Mich. v zahv. 5 (5); Tony Squah, E. Pittsburgh, Pa. za zdr. sina (1); Frances Kastelic, Martin, Pa. n. č. M. B. za zdr. 2 (2); Mary Udovich, Cannonsburg, Pa. za umr. Iv. Pavčič 2 (2); Br. Thomas, O. S. B. St. Vincent, Pa. n. č. M. B. in bl. Ter. 1 (1); Frances Tomsha, Valley, Wash. n. č. M. Pom. in bl. Ter. 1 (1.50); Mrs. Rigler, Chicago, Ill. za razn. nam. 5 (5); Joseph Golobič, Clev. O. v dob. nam. 2 (2). Katie Majerle, E. Helena, Mont. za umr. očeta 1 (1); Eduard Tekavec, Soudan, Minn. za Ed. Tekavca 2 (2); Frank Stiglic, Joliet, Ill. n. č. M. B. za zdr. 2 (2); za umr. Frances Stiglic 3 (3); Frances Kvaternik, Eveleth, Minn. n. č. M. B. v zahv. 1 (1); Ivana Tekavec, Ely, Minn. umr. John Tekauc 1 (1); na č. M. B. 1 (1); Ana Verant, Aurora, Minn. po nam. 1 (1.50); Mary Otrin, Ely, Minn. za zdr. 1 (1); Helen Marn, Ely, Minn. v č. M. B. 1 (1); Frank Maček, Moon Run, Pa. v zahv. ( ) 1); za zdr. 1 (1).

Dar za cerkev sv. Frančiška v Šiški pri Ljubljani.

Agnes Urajnar, Indianapolis, Ind.

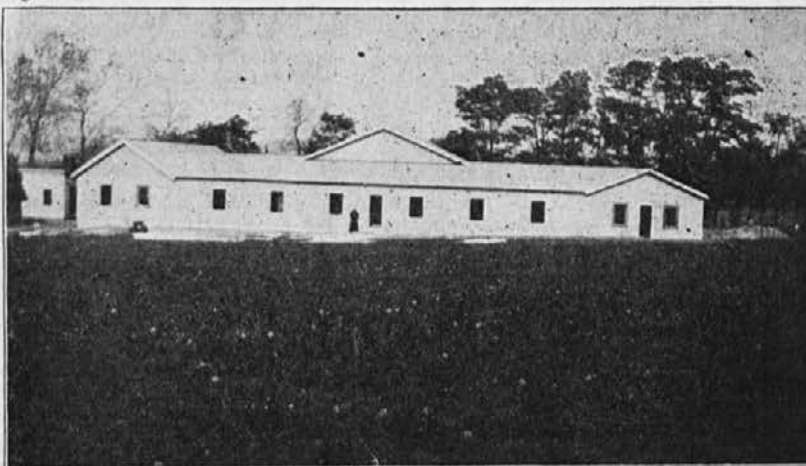
Le kje je ta žena zvedela, da se kolekta za to cerkev. Nas se je sicer že večkrat prosilo, da kaj nabereмо v ta namen, a nismo hoteli s prošnjo na dan. Ne zato, kakor da bi imeli smisla za nameravano cerkev. Saj bo našega sv. Frančiška in naša, frančiškanska bo. In kako krvavo je potrebna. Same Šiške je za eno veliko župnijo. Trije naši patri imajo čez glavo dela tam. Za cerkev jim je pa služila bivša vojaška baraka katero so konec vojske dobili, oli za malo ceno kupili. A ta je odpovedala. Če sploh še smejo v njej maševati nam ni znano. Dolgo gotovo ne bodo smeli, ker jo bo oblast radi preteče nesreče zaprla. Začeli so kolektati za novo cerkev. Grede polagoma dinarji skupaj, a predno jim bo toliko, da bo mogoče začeti, bo že en šiškarski rod dorasel. Kako bo dorasel brez cerkve, si lahko mislimo. Že zdaj je bila Šiška rdeča kot velikonočni pi-ruh. Pri takih razmerah utegne postati zametasto rdeča. Vse to smo vedeli, vendar nismo hoteli s tozadevno prošnjo na dan, ker imamo svojega kolektanja zadosti. Hvala Mrs. Urajnar, da se je sama spomnila. Morda se bo še kdo.

ROMARSKI GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

H. B.

Predno zdaj naš romar pride naokoli že ni več res, kar je vedel povedati. Dogodki ga preHITE. Vsak dan pridemo vsaj za kak korak naprej, tako da ob mesecu, ko pride zopet pogledat, precej novega vidi in sliši. Topot vam bo lahko povedal, da je že videl kak bo samostanček in kolegij od znotraj. Sicer je še v "šamarici," kake pisane suknjice Egiptovskega Jožefa mu manjka, drugače je vse razdeljeno kakor bo. Ima 21 manjših stanovanjskih sob in tri večje, dve šolski in eno, kjer bo profesorska knjižnica in posvetovalnica, poleg drugih potrebnih prostorov za tako družino. Okna vrata in v eni polovici tudi kurjava je že v redu. Rev. John, ki je s svojo spretnostjo v vseh strokah, katerih se loti, že mnogim zaslužek odjedel, ga je te dni še tistim, ki papir lepijo. V svoji skromnosti se je najprej lotil lastne sobe, češ kar bom skuhal, to bom sam jedel. S takim "ajfrom" se je prijel dela, da ga v mraku ni bilo mogoče odtrgati od pisanega papirja. Večerja je bila že na mizi, ko je imel zadnji boarder prilepiti. S svečo smo mu morali svetiti, da je naredil svojo običajno piko: "Kakor rožca!" Moram reči, da je že prvo delo povsem izborno izpadlo. Se razume, da bomo z njim sklenili kontrakt za nadaljnje delo, ker ceneje ne bi nobeden delal kot za "bohlonaj". Ravno zdaj, ko ga opravljam, se je s svojim štabom preselil v cerkev, pribijati jeklene plošče na strop. Upam, da se mu ne bo tako "kolcalo," da bi z odra padel, kakor je že dvakrat, ker je bil preveč zaverovan v delo in ni vedel kedar mu je tal zmanjkalo. Ker je precej tapeciran, se mu ni nič hudega zgodilo.

Kakor smo že zadnjič povedali bo cerkva za mesec maj gotova in Marija Pomagaj ustoličena. Za takrat nameravamo napraviti malo, čisto slovensko slavnost, prvo slovensko romanje. To bi bilo 24. maja, na praznik Marije Pomagaj. Ker bo letos ravno na nedeljo, bo tako pripraven dan za to. Chicaškemu ženskemu društvu Marije Pomagaj smo zadnjič sprožili misel, da bi bilo lepo, če bi ono v svojem jubilejnem letu prvo pri-

redilo skupno romanje. Misel je dopadla in menim, da se bo tudi izvedla. Upamo, da se bo odzvalo tudi waukegansko društvo istega imena, ki ima tudi letos svoj jubilej. Pa tudi iz drugih vsaj bližnjih slovenskih naselbin jih bo gotovo kaj prihitelo. Poskrbeli bomo, da bo slovesnost res čisto domača. Ker se bo takrat tudi narava po farmi že pomlajala, se obeta lep užitek. Nikomur ne bo žal za tiste cente, ki jih bo izdal. Natančneje se bomo o tem še pomenili.

Blagoslov samostana in kolegija bo ali konec junija, ali v začetku julija. Nameravali smo, da bi bil za obletnico blagoslovljenja kamna, 4. julija. To bi bil jako pripraven dan, ker je ravno na soboto. Vendar to ne bo mogoče. To pa radi tistega ne, ki bo blagoslov izvršil. In ta ne bo nihče drugi kakor Njega Eminenca kardinal George Mundelein. Ko smo ga tik pred odhodom v Rim prosili, naj bi enega izmed cerkvenih dostojanstvenikov za to določil, je takoj rekel, da bo slovesnost sam izvršil. Izrazil je le željo, naj bi jo prestavili s 4. julija na kak drug dan, ker bo takrat Techy Fathers obhajali svoj zlati jubilej. Kajpada bomo to z veseljem storili. Koj ko se vrne iz Rima, bo sam določil katero nedeljo, potem se bomo začeli pripravljati. Bog daj, da bi blagoslov ne bil preveč moker, kakor lani. No pa letos bomo vsaj lahko vedrili. V cerkvi in samostanu, zlasti zadržaj na koridorju, je precej prostora. Takrat bodo tudi ženske še lahko šle v samostan. Šele po slovesnosti se bodo klavzurna vrata zaprla, na kar bo začel samostan kot tak svoje življenje. Njegovega praga tam, kjer se začne klavzura pod kaznijo izobčenja, ne bo smela prestopiti nobena ženska več.

Gotovo nas bo Njega Eminenca kardinal ob priliki blagoslova vprašal, kako stališče zavzema narod do novega prvega narodnega samostana in kolegija, ali pojmuje njega pomen ali ne, ali ima odprte roke zanj ali ne. Ne bi mu radi rekli, da ima premalo smisla. Še bolj neradi bi mu pa dejali, da se izvečine le priprosto ljudstvo tega zaveda in da se je pred vsem z njegovimi želji na-

redilo, ker se je, mejtem, ko so voditelji in organizacije z malimi izjemami le bolj gledali. Težko bi nam bilo to, ker v svojo skledo nihče rad ne pljuje. Toda resnica nad vse. Da nam pa ne bo treba s takimi stvarmi na dan, ki bi nas vse pri najvišjih cerkvenih krogih ponižale kot nezavedne, apeliramo na vse, zlasti na organizacije, ki doslej niso še prav nič udeležene, da se odzovejo.

Seveda ne bomo pozabili Njega Eminenci povedati, da ima naš narod tudi zlata srca ki so z vsem ognjem navdušenja delala in še delajo za stvar. To so pred vsem ustanovitelji in ustanoviteljice kolegija, tako posamezni, kot društva. Tem se je zadnje čase pridružilo tudi Društvo Marije Pomagaj v Chicagu, ki je čisti dohodek svojih lepih prireditelj razdelilo mej šolo sv. Štefana v Chicagi in kolegij. Ustanovnino nam je takoj v celoti izplačalo. Bodi društvu na tem mestu izrečena pristrčna zahvala. Tudi nekaj kolektorjev in kolektorice bo kmalu doseglo svoto ustanovnine. Mej drugimi: vedno vneta Mrs. Mary Kobal v Chicagi, Mrs. Ana Gerchman v Forest City, Mrs. Ivana Gaspari v Clevelandu, Mr. Joseph Oblak, Soudan, Minnesota in Mr. Marco Bluth, Joliet, Ill. Še več drugih je že prekoračilo polovico in jo bodo gotovo skušali maja meseca doseči. Bog in Marija naj jim povrmeta trud.

Zadnje čase tudi mej Angleži vedno bolj raste zanimanje za naš kolegij. "St. Francis Magazine" je neti. Rev. Kazimir in Rev. Miklavčič sta prav zadovoljna z akcijo, ki sta jo vodila mej njimi. Dobila sta mnogo jako spodbudljivih pisem z denarnimi prilogami. Ko smo o božiču pošteno zmrzovali smo dobili od po narodnosti nam tuje strani gorkih zimskih jopic, čisto novih. Poslale so nam jih naše sestre frančiškanke iz bolnišnice sv. Jožefa v New Yorku. Izmed domačih so se nas takrat spomnile naše slovenske sestre iz Chicage in družina Mr. in Mrs. Perko od istotam. Te dni pa smo od angleške strani prejeli veselo poročilo, da je dobra duša prevzela vse vzdrževalne stroške za enega naših kle-

rikov. Zagotovila nam je v to potrebnostno svoto \$1000.00. To ni kaka bogatašinja, ampak priprosta duša, ki se preživlja z delom svojih rok, zato bo mesečno plačevala. To je Miss Elizabeth Dobbs, Watterburg, Con.

Stem je postala duhovna mati dotičnega klerika. Imena ne ve in ga ne bo zvedela, da si ji bo za vsake praznike pisal. Ko konča vse študije, se bo šele izdal in jo s pravim imenom povabil na novo mašo, kjer bo zavzemala častno mesto zraven prave matere, ali pa če one ne bo, njeno mesto. Ta način zainteresirati dobrotna srca, da podpirajo duhovniške poklice, ni nič novega. V Nemčiji, kakor nam je znano, je že dolgo v navadi. Omenimo ga zato, ker bi se znala dobiti tudi kaka slovenska dobra duša, ki bi isto storila. Večkrat dobimo odkod kako pismo, v katerem nam kak fantek piše, da bi rad postal duhovnik, a so stariši vboji, ni upanja, da bi ga mogli vzdrževati. Takim pomagati do vzora je nedvomno eno najlepših del dobrotelčnosti. Sami obilnih stroškov ne moremo v vseh takih slučajih nase sprejeti, kakor bi tudi radi. Par jih že zdržujemo sami, za druge moramo trkati na dobra srca. Upamo, da se bodo sčasoma našla tudi mej Slovenci.

Pri tej priliki naj opozorim, na to, da smo za novo leto zopet porazdelili novih sto sv. maš mej naše matere, ki jih bodo tekom leta opravili za članstvo Apostolata sv. Frančiška. Kdor hoče postati deležen njih sadov, naj se čimprej oglasi in plača ali \$10.00 enkrat za vselej, ali pa plačuje po \$0.50 na leto. To letno plačevanje so nekateri napačno umele, češ jaz bom rajši polagoma izplačeval teh deset dolarjev. Kdor letno plačuje, ne postane član, ko izplača \$10.00, ampak le tisti, ki jih naenkrat, ali kvečjemu v kratkih presledkih plača. Prosimo, da se to blagohotno vpošteva. Še enkrat prosimo one, ki so plačali članarino ali jo mislijo letno plačevati, da tudi ti so upravičeni do diplom, naj se nam javijo zanje, ako jih še niso prejeli. Upravnik Apostolata je bil prav takrat, ko je bilo treba diplome razpošiljati tako čez glavo zaposljen, da je moral to drugemu prepustiti. Pri tem je vedno kaka pomoč mogoča, ki smo jo pa rade volje pripravljene popraviti. Do diplome so upravičeni tudi tisti, ki so najmanj \$10.00 nakolektali. Za ustanovnike smo naročili posebne diplome iz Nemčije, ker jih tu ni bilo dobiti. Dolgo smo zastoj čakali. Nazadnje so le prišle. Ker so pa proti prvotnemu domenu zapadle colnini, ki je bila precej visoka, smo jih nazaj poslali. Ako jih ne bo mogoče brez solnine dobiti, kakor se nam je zagotovilo, jih bomo dali sami delati. Načrt že imamo. Zato prosimo ustanovnike naj še malo potrpe. Nismo pozabili nanje.

MEJ TEM ČASOM SMO PREJELI ZA KOLEGIJ:

1. Kolekta Mrs. Ane Gerchman, Forest City, Pa. \$50.00.

Mrs. Gerchman je že dosegla vsoto \$225.00 kot kolektorica in darovalka ob-

enem, ter tako postala ustanoviteljica kolegija. Imena darovavcev, ki so se prav zadnji trenutek še pomnožila slede prihodnjič. Od prej še treba objaviti: Mrs. Mary Sivic \$1.00.

TUDI BRATJE HRVATJE SE ŽE BLIŽAJO!

Do sedaj nismo dobili od bratov Hrvatov še nikakega odziva za našo velikansko akcijo za narodni kolegij, da si je podjetje namenjeno tudi za nam bratski narod Hrvatski. Čudno se nam je zdelo. Vendar razumeli smo njih molk. To ljudstvo je bilo že tolikrat prevarano od najrazličnejših strani, da ni čuda, da je postalo nezaupno do vsakega.

Vendar tudi med brati Hrvati se je začelo gibati, hvala Bogu. Te dni nam piše iz Steeltona Mr. Mika to-le:

Velespoštovani Gospodine: —

Ovdje Vama pošiljam za 8 knjižica Check na \$10.00 Nije mi bilo moguće prije pošaljiti, pošto sem već težko sprodal. Ja sam se trudio na čast Bogu i rado bi i više se trudio. Ali ovdje naši ljudi slabo mariju za roširenje vieri. Želim čim prije, da se vaše želje ispuše. K tomu prilažem mali darak na Colegi \$2.00.

Sa ovimi par rieči ostajem vam vse dobro želeći od Gospod Boga.

Jožef Mika st.

Mr. Mika, prav pristrčno pozdravljamo v našem krogu in se Vam prav iskreno zahvaljujemo za Vašo pomoč pri našem velikem delu za Boga in narod in za krasne besede in Vašo dobro voljo, še več narediti za nas. Naj Vas Bog blagoslovi in Vam povrne Vaš trud! Želimo prav iz srca, da bi našli še veliko posnemalcev med brati Hrvati. Kakor hitro se bo vzbudilo zanimanje med ljudstvom za to veliko stvar, vzbudili se bodo tudi poklici med hrvatskimi dečki in priglasili se bodo v naš kolegij in hrvatske dečke bomo prav tako z veseljem sprejeli in pod istimi pogoji, kakor sprejemamo slovenske ali slovaške. Toraj, Mr. Mika, še enkrat: Bog Vas živi.

Urednik.

2. Kolekta Miss Mary Zot, Cleveland, O. \$11.00. To je zopet ena mladih, če ne celo morda malih kolektorice. Po pismu soditi tukaj rojena, ali vsaj vzgojena. Veseli nas, da se tudi naša ameriška mladina zanima za našo stvar. Le še več zanimanja od njene strani bi si želeli.

Naj nikar ne misli, da bo to kaka starokrajaska reč, za katero ona umevno nima dosti smisla. Tu rojena mladina se bo šolala v kolegiju in v ameriškem duhu se bo šolala. A materin jezik bo zastopal častno mesto, da bodo bodoči duhovni voditelji naroda zmožni delovati mej svojimi. Prepričani smo, da bo enkrat naša Marija Pomagaj illinoiški Carey, kamor bodo razni narodi prihajali k Mariji po pomoč in kjer bodo lahko v vseh mogočih jezikih opravili svojo pobožnost.

Miss Zot so darovali:

- \$2.50: Mary Tekautz.
- Po \$1.00: Frances Debeljak, Ana Močilnikar, Frank Zot, Rose Zot.
- Po \$0.50: Frances Norvovocky, Ethel Cergol, Elmer Volfe, Mary Zot.
- Po \$0.25: Mary Bindolfer, Justina Sustaršič, Elisabeth Markus, Elisabeth Mayer, Betty Miles, Mary Suz, Julia Zot.
- Po \$0.15: Helen Judich, Louise Brajdič.
- Po \$0.10: Mary Hudlač, Gertrude Knierim, Henry Zot.
- Po \$0.05: Mary Smandra, Helen Lukco, Mary Zrncl.

3. Kolekta Mrs. Barbare Globočnik, Chisholm, Minn. \$9.50.

Tudi Mrs. Globočnik je že precej dolarjev znesla v naš sklad. Se priporočamo še nadalje. Potrebe so še velike. Male reči, na katere v začetku človek niti ne misli, precej požro. Imena slede prihodnjič.

4. Kolekta Mr. Joseph Oblaka, Soudan, Minn. \$7.00.

Mr. Oblak se še vedno drži svojega sklepa, ki ga je napravil, ko smo začeli kolektati za kolegij. Ustanovnik hoče postati. Tako je prav.

Zdaj je nabral:

- \$5.00: George Nemanič.
- \$1.00: Sam.
- Po \$0.50: Barbara Nemanič, Martin Stepan.

5. Od raznih strani smo prejeli:

a. Mr. Mike Kopal, upravnik Edinost — Ameriški Slovenec, zlato žensko uro vrste Elgin. Svoj čas jo je kupil svoji ljubljeni ženi za prezent. Ko mu je zgodaj umrla, jo je hranil kot drag spomin nanjo. Zdaj jo je pa Mariji daroval. Rajno smo vpisali kot članico Apostolata.

b. \$25.00: Rev. Joseph Verhunc, Pittsburgh, Pa., ki nas je te dni prišel osebno obiskat.

c. \$25.00: August Jakopič, New York, N. Y.

d. Po \$10.00: Barbara Dolinar, Imperial, Pa., Joseph Adamič, Button, O.

e. \$9.00: Barbara Wenišnik, Joliet, Ill. Prej že \$1.00.

f. Po \$5.00: Katie Triller, Los Angeles, Rel. Fr. Thomas, O. S. B. St. Vincent, Frances Tomšič, Lorain, O. Priobčeno kot dar Mamie Perušek, Pa. za altar "Male cvetke."

g. \$2.00: Katarina Kuzma, Joliet, Ill.

h. Po \$1.00: Math Novak, Geneva, O., Mary Punčar, Joliet, Ill., Pavlina Rus Joliet, Ill. Vsega skupaj \$5.00 ne 4.

VSEM NAŠIM DOBROTNIKOM,
ki so poslali nazaj knjižice za zlato uro,
naj bo to Fathru Miklavčiču ali Fathru
Kazimirju, sporočamo, da bomo sprejem
denarja potrdili v "Ave Maria," kakor
so v zadnji številki videli, da smo že začeli.
Naj nam oprostite, da se nismo mogli vsa-
kemu posebej zahvaliti, ker bi to bilo pre-
več stroškov.

UREDNIK.

—o—
"Evharistiški Glasnik," mesečnik. Gla-
silo častivcev Presv. Zakramenta, v hrvat-
skem jeziku, katerega pa vsak Slovenec
razume kot svoj jezik. Vsebina: Znaj-
te, da je blizu Kraljestvo božje. — Ve-
leci-
jenjenim čitateljima i predplatnicima. —
Kako se morate pričevčivati? — Evhari-
stično viječe. — Božič i Euharistia. — A-
postol Ljubavi. — Novom ljetu (pesem).
— O ljepoti Isusovoj. —

Vi ne morete biti zdravi

brez notranjega reda in čistosti.

Triner's Bitter Wine

vam očičuše črevesje, je
ohrani čiste in v redu. Je
najboljše zdravilo proti
slabemu teku, zaprtju,
glavobolu, nervoznosti in
vsem drugim notranjim
nerednostim.

Dobite ga pri vseh
drugistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

ANTON GORNIK SLOVENSKI MESAR

Rejakom v Tower in Soudan, Minn., pri
poročam svoje mesnico. Najboljše
blage. Nizke cene.

Tower, Minnesota

Razpisane nagrade

povodom

Veike jubilejne kampanje K. S. K. J.

KAMPANJA OTVORJENA 1. OKT. 1924.

ZAKLJUČEK ISTE 31. MARCA 1925.

STARE veljavne nagrade za POSAMEZNE

ČLANE(ICE):

- A. Za vsakega novega člana(ico) odrastlega (aktiv-
nega) oddelka prejme član(ica), ki prosilca
predlaga \$1.00.
- B. Za vsakega novega člana(ico) mladinskega od-
delka prejme član(ica), ki ga predlaga 50c.
- C. Stare veljavne nagrade za KRAJEVNA DRU-
ŠTVA za OBA oddelka, aktivni in mladinski:
  - I. nagrada \$25.00 za ono društvo, ki bo od 1.
jul. do 31. dec. t. l. pridobilo največ članov
ali članic.
  - II. nagrada \$15.00.
  - III. nagrada \$10.00.

NOVE nagrade za KRAJEVNA DRUŠTVA, veljav-
ne za pridobivanje članstva za aktivni in mladinski
oddelek:

- D. PRVA skupina društev, broječa do 100 članov:
  - I. nagrada \$50.00, II. nagrada \$25.00, III.
nagrada \$15.00.
- E. DRUGA skupina društev, broječa od 100—200
članov I. nagrada \$50.00, II. nagrada \$25.00,
III. nagrada \$15.00.
- F. TRETJA skupina društev, broječa nad 200 čla-
nov: I. nagrada \$50.00, II. nagrada \$25.00,
III. nagrada \$15.00.

**KATOLIŠKI SLOVENC I IN SLOVENKE! PRI-
STOPAJTE K NAJSTAREJŠI IN NAJVEČJI SLOV.
KATOL. PODP. ORGANIZACIJI: K. S. K. JED-
NOTI!**

Boljša bodočnost čaka

tistega, kateri štedi redno — ker njegovo štedenje mu omogoča priti do prilike, da postane neodvisen.

AKO STE NAMENJENI POTOVATI V STARI KRAJ

letošnje leto, zapomnite si, da je v Vašem interesu, ako se obrnete za pojasnila na naš potovalni oddelek. Mi zastopamo vse parobrodne črte in Vam pomagamo preskrbeti vse potrebne listine.

Pošiljanje denarja v Jugoslavijo in druge kraje izvršujemo hitro in cenno. Kupujemo Vaše vloge na Jugoslovanskih bankah.

Kaspar American State Bank

1900 BLUE ISLAND AVE. vogal 19. ceste.

CHICAGO, ILL.

Kapital in preostanek
\$2,000,000.00

Gotovega imetja dvajset milijonov dolarjev.

VLAGAЈTE SVOЈE PRIHRANKE V TO MOČNO IN ZANESLЈIVO BANKO.

Slovenska dekleta---pozor!

Če katera misli na samostan, ima sicer veliko izbiri. Nebroj raznih ženskih redovnih kongregacij imamo tu, ki se vse požrtvovalno trudijo z nami za razširjanje kraljestva božjega po naši prostrani državi. A slovensko dekle najbolj spada v našo edino slovensko žensko kongregacijo na amerixkih tleh—k **Šolskim sestram sv. Frančiška**. Slovenci še za te šole, ki jih imamo, nimamo zadosti svojih narodnih sester. Zakaj ne? Ker se tudi tu kaže naš narodni greh-needinost in cepljenje naših moči. Ko bi mi zbrali vse Slovenske, ki jih imamo po raznih redovih kongregacijah, v eno samo, domačo, bi nobena naša šola ne bila v zadregi za svoje rodne učiteljice. Seveda tega ne moremo in ne smemo, če bi tudi one hotele. Tiste, ki so drugje, bodo tudi ostale, kjer so. Bolje je tako. Toda zanaprej naj bi se slovenska dekleta, ki mislijo na samostan zavedala, da so s svojim najvišjim krščanskim idealizmom dolžna v prvi vrsti svoj narod in njegove mladino dvigati k vzorom. Tudi tu, da, v prvi vrsti tu, velja: Svoji k svojim! Svoji za svoje! Dekleta, ki Vas Bog kliče v samostanske celice, ne pozabite tega in izvajajte primerne posledice. Vaše najbolj naravno mesto je pri naših **Šolskih sestrah**. Tu boste doma, sestre po duhu in narodni krvi mej seboj. Ne bojte se, da bi vam kako starokrajsko "ruto" dale. Predno tedaj storite odločilni korak, se obrnite na:

9542 EXCHANGE,

Sisters of St. Francis,

SO. CHICAGO, ILL.